JURAJ ČERVENÁK

ČERNOKNĚŽNÍK

ZLATO ARKONY

II

BROKILON

BROKILON

Juraj Červenák

ZLATO ARKONY

Copyright © 2012, 2013, 2024 by Juraj Červenák
Translation © 2024 by Robert Pilch
Cover & Illustrations © 2012, 2013, 2024 by Michal Ivan
For 1st Czech Edition © 2024 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-597-7
ISBN PDF: 978-80-7456-598-4
ISBN ePub: 978-80-7456-599-1
ISBN Mobi: 978-80-7456-600-4

JURAJ ČERVENÁK

ČERNOKNĚŽNÍK

ZLATO ARKONY

II

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2024

ZLATO ARKONY

I

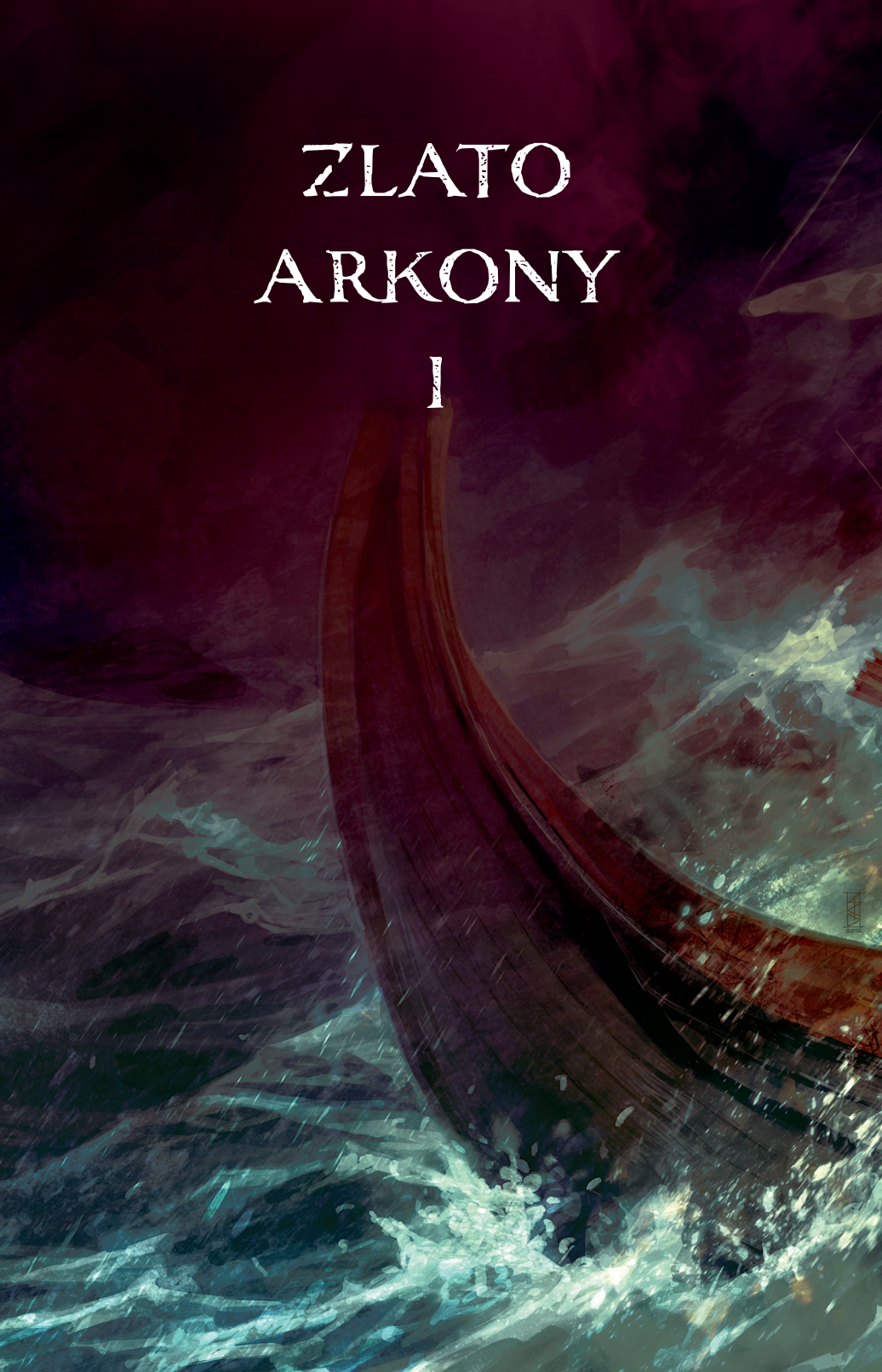

KAPITOLA PRVNÍ

JAROVÍTŮV ŠTÍT

Rohy zazněly nad Volgostem právě ve chvíli, kdy se Vlada přitiskla lůnem k Bratimírovu stehnu a jemným otíráním se ho snažila probudit a přimět k trošce vášně, než se venku rozední.

Huuuuuuuuum!

Bratimír okamžitě otevřel oči, odstrčil Vladu, strhl ze sebe houně prohřáté nahými těly, vyskočil z lůžka a naboso přeběhl ke dveřím. Závoru v tom chvatu téměř ulomil. Přísvit časného rána vroubil urostlou postavu na prahu.

Vladu prudká reakce knížete nezaskočila. Přestože nalezla útočiště ve Volgostu teprve nedávno, už poznala zvuk místního rohu, který z roubené strážní věže nad průlivem ohlašoval blížící se lodě.

A tohle *nebyl* roh Volgostu.

Huuuuuum!

To svůj příchod oznamovali cizinci. Drze, panovačně, výhružně.

„Vrátili se," obrátil Bratimír pohled k Vladě.

Jako by ji hodili do ledové vody.

„Tak brzy?" Pleskla chodidly o borovicovou podlahu, popadla halenu a vstala. Vlasy se jí ve zlatavé bystřině rozlily po ramenou, ňadrech a zádech. „Neměli se vrátit až po dožínkách?"

Bratimír zachmuřeně přikývl a začal sbírat ošacení, rozházené kolem lůžka.

„Možná jen projíždějí," přetáhl si přes hlavu suknici. „Na cestě za novou kořistí."

„Kam by táhli? Štětín už zlomili a na Volin si netroufnou."

„Co když nalezli odvahu?"

Vlada pomohla knížeti navléct pancíř z kůže pobité železnými destičkami. K boku si připnul meč, za opasek zastrčil bradatici, přes rameno pověsil kruhový štít, pod paží sevřel přilbici a do ruky vzal kopí.

„Jarovíte," vydechl, když před ním Vlada otevřela dveře, „víš, že nemám zbabělé srdce. Nejednou jsem ke tvým nohám položil válečné trofeje, napojil tě býčí i lidskou krví. Ale pokud můžeš, nech dnes mé železo suché."

Sklonil hlavu pod nízkým překladem a vyšel ze srubu. Vlada ho následovala. Kéž by o svém srdci mohla tvrdit něco podobného.

Lodě naháněly strach. A nejen kvůli černým plachtám a obrovským zubatým lebkám nasazeným na čelenech. Byly skoro dvakrát větší než veslice kmenů v ústí Odry – každá vezla sedmdesát až sto mužů. Navíc vypadaly, jako by se po zamlžených půlnočních mořích plavily už od časů obrů – jejich trupy dávno zčernaly a ztvrdly tak, že obšívka připomínala železné nebo kamenné šupiny.

Skutečné dračí lodě.

Huuuuuuuuut!

Vlada se ze zápraží knížecího dvorce dívala, jak první loď míří k prostému dřevěnému molu. Vzpomněla si na den, kdy černé veslice poprvé vpluly do srdce Rujány. Tehdy jich byl tucet, dnes jen tři. Tentokrát však věděla, kdo se z nich vylodí a čeho je schopný. Otřásla se, jako by kolem ní projela jízda duchů.

„U Peruničovy páté hlavy!"

Hlas dávno ochraptěl povely, válečnými pokřiky, divokými písněmi a potoky piva a medoviny. Stále z něj však sršela autorita, takže zmatenou vřavu na nádvoří rozetnul jako širočina ztrouchnivělý špalek.

„Co tu děláš, paní?"

Vlada se ohlédla. Pregval kulhal, protože mu v mládí úder dánské sekery rozdrtil stehenní kost. Pravé rameno měl výš než levé, neboť mu pravou lopatku roztříštil obodritský šíp. Na levé ruce mu scházel

ukazováček a kus prostředníčku – památka na čepel franckého meče. Šedivý porost ve tváři protínala ošklivá, zduřelá jizva, která jen zázrakem nepoškodila oko. To způsobil nůž jeho první ženy. Zešílela žárlivostí, když si Pregval z nájezdu na Stargard přivedl mladou vagrijskou otrokyni.

Ale přestože mrzák, právě Pregval zachránil Vladu před zrádci i požárem, který pohltil polovinu Rugardu. On dopravil dívku z Rujány na pevninu a do bezpečí.

Zdánlivého, jak právě vyšlo najevo.

„Nevystavuj se tady!“ popadl ji za loket. „Jestli tě zahlédnou, běda nám!“

„A všem ve Volgostu,“ dodal temně Bratimír, k němuž se už sbíhala knížecí družina. Muži si spěšně zapínali opasky, utahovali šněrování, nasazovali přilbice. Do luků napínali tětivy. Bušení, řinčení a dupání se neslo k opevnění, které oddělovalo dvorec od široce roztroušeného osídlení na břehu Pěny. V podhradí, jak jinak, vládla panika a shon. Už první zahřmění rohů vyhnalo lidi z obydlí. Jakmile spatřili černé lodě, rozběhli se k hradbám na úbočí nebo k nejbližšímu lesu.

„Ukryj se ve svatyni, Vlado,“ přikázal Bratimír. „Neukazuj se, dokud ti černí netvoři neodrazí od břehu, i kdyby to mělo trvat celé dny.“

„Jsem cizinka, nemůžu vstoupit na posvátnou…“

„Můžeš. Musíš. Vzkaž žrecovi, že je to můj rozkaz. Zaplatím Jarovítovi vlastní krví, pokud tě ochrání a ukryje.“

Vrhla ještě jeden pohled přes val a palisádu. Molo už se hemžilo ozbrojenci z první lodě. Zbylé veslice zabořily kýly do příbřežního štěrku a muži přeskakovali přes obruby na mělčinu.

Muži. Kéž by.

Otočila se k Bratimírovi, rychle mu ovinula ruce kolem krku a vtiskla polibek na ústa lemovaná strništěm. Ano, původně se mu vetřela do přízně z čiré vypočítavosti, omámila ho vůní svého lůna a obratností na lůžku. Věděla, že jen s ošáleným rozumem ji přijme a vystaví tak Volgost případné nevoli jejích pronásledovatelů. Ale ani on nebyl bláhový – dobře věděl, proč s ním tak ochotně zalezla pod houně. Později ji chtěl poslat pryč, možná ji použít místo tributu… ale najednou se od sebe nedokázali odtrhnout a všechny postranní úmysly se vypařily v žáru milování.

„Utíkej,“ pohlédl jí do očí. „Nedovolím, aby se k tobě přiblížili.“

„Pojďme, paní,“ zavrčel Pregval a znovu ji vzal za rameno. Vyklouzla

pohledem z Bratimírových očí, otočila se a v doprovodu sedmi Ránů, posledních bojovníků z otcovy družiny, vykročila vzhůru úbočím.

Na návrší stála ve stínu starých dubů Jarovítova svatyně. Uctívali jej i na Rujáně, ale tam byl dosud duchem plodnosti a deště, jenž pokrýval louky trávou a lesy listím. Zdejší lid ho povýšil na hlavní božstvo a dal mu kopí, štít a bílého oře, symboly válečníka.

Vlada se v duchu modlila, aby volgostský Jarovít nebyl příliš hrdý a přijal ji pod svou ochranu.

Huuuuuuuuuut!

Tentokrát zaryčely rohy Volgostu. Válečníci vybíhali po travnatém valu, proudili po ochozech, stavěli se ke střílnám v mezerách kolové hradby, šplhali po žebřících na věže.

„Zavřete bránu!“ zakřičel jeden z Bratimírových pobočníků.

„Ne!“ štěkl mladý vládce. „Ať nás z ničeho nepodezírají. Pokud ukážeme strach, vycítí, že něco skrýváme.“

Pobočník vyvalil oči. „Kníže, vystavujeme se tím...“

„Musíme si zachovat chladnou hlavu. Jinak nám ji zchladí železem.“

„Odrazíme je. Není jich tolik jako minule...“

„Ale pořád příliš mnoho. Nedáme jim záminku k útoku. Protože pokud dojde k bitvě, Jarovít nám pomáhej.“ Bratimír se nadechl a klepl okovanou patkou kopí do trámu pod nohama. „Připravte se, bratři! Zbraně do střehu, oči na stopkách! Ale pamatujte – bez mého pokynu nikdo nepustí tětivu, neřekne slovo ani se ošklivě nepodívá!“

Hemžení na hradbách ustalo, vřava ztichla. Podhradí se mezitím úplně vylidnilo. Bránou právě proklouzli poslední uprchlíci.

„Tucet mužů se mnou!“ přikázal Bratimír a vešel do stínu průjezdu. Nejstatečnější bojovníci ho následovali. Pohledy, v nichž se mísila nevraživost s obavami, napůl skryli za kovanými obrubami štítů. Pěsti svíraly rukojeti a jílce jako v poslední křeči.

Zvenčí byl hradištní val zpevněný kamennou plentou, z níž trčely zašpičatělé kůly. Bratimír se zastavil pár kroků před bodci – tak, aby cizince přinutil dojít na dostřel luků. Posádky černých veslic se nezdržovaly slíděním v podhradí. Stoupaly širokou, štípami dlážděnou ulicí přímo k hradišti.

Kníže mimoděk zkřivil ústa. Dračí lodě obvykle přivážely Vikingy

ze západu nebo Varjagy ze severu. Jenže černá plavidla neměla obvyklou posádku.

V čele kráčel vojevůdce se svou družinou – sebejistí, nadutí, opovrhující všemi kolem. Sami sebe nazývali *aelfové* – bílí, zjevně kvůli bezkrevné pokožce a plavým, téměř bílým vlasům. Byli vysocí a šlachovití, s úzkými dravčími tvářemi a žlutozelenýma očima se svislými zřítelnicemi. Každý z nich nesl nezvykle dlouhý luk, sahající až k bradě. Jejich meče měly jen jedno ostří a mírně zakřivenou čepel. Sekery nepoužívali vůbec, natož štíty, protože jim bránily v mrštných, kočičích pohybech, díky nimž se přímo zázračně vyhýbali nepřátelským zbraním. Pár z nich mělo kroužkový pancíř a někteří špičaté přilbice s chocholy. Většina však zbrojí pohrdala, včetně aelfa v čele průvodu.

Měl dva meče, delší u pasu, kratší na zádech, rukojeť vyčnívající nad levým ramenem. Vpravo čouhaly bělostné letky šípů. V levačce svíral skvostný tisový luk, vykládaný rohovinou a stříbrem.

Bratimír tu zbraň neviděl poprvé. Olízl si suché rty.

„Vítejte!“ zvolal. „Nečekali jsme vás tak brzy.“

Vůdce se zastavil a pozvedl zaťatou pěst. Světlovlasí lukostřelci se těsně za ním rozestoupili do šiku. Za ním se rozlila hučící tmavá masa.

Aelfští páni je nazývali slovem *dwerg*. Prý to znamenalo *zkáza*. Dwergové veslovali a dělali tu nejšpinavější práci. Podsaditi, přihrbení, s krátkýma, křivýma nohama a dlouhými, svalnatými prackami, se širokými obličeji a snědou kůží, o níž už obránci Volgostu věděli, že je těžké prostřelit ji šípem, a dokonce i rozseknout sekerou. Oblečené měli houně, kožešiny a nahrubo sešněrované kůže, kabátce pobité železnými a bronzovými nýty, bodci naježené nátepníky a přilby zdobené rohy a kančími kly. Jejich výzbroj tvořily sekery, kladiva, palcáty a těžké oštěpy se zpětnými háky na hrotech.

Šeptalo se o nich, že mají slabost pro lidské maso a že mnoho zajatců z Volgostu a dalších příbřežních osad skončilo na jejich rožních.

Bratimír tomu věřil. Viděl ty rožně na vlastní oči.

Vůdce sklonil ruku a došel blíž ke knížeti. Dával najevo, že se střelců za palisádami nebojí.

„Pamatuješ si mě?“ ohrnul rty a odhalil ostré špičáky.

Samozřejmě že si ho pamatoval. Šíp z toho nádherného luku proklál srdce Bratimírova mladšího bratra. Ne že by se měli kdovíjak v lásce, odjakživa spolu soupeřili o následnictví… ale byli jedné krve a tu krev prolila ruka cizince.

„Skyndil," přikývl vládce Volgostu. „Pobočník mocného Ormskalda. Anebo se něco změnilo? Postoupil jsi na vyšší pozici?"

„Ne. Ormskald stále neochvějně vládne. Prohlásil se králem Rujány."

„Konečně mu patří celá? Dobyl Arkonu?"

Skyndil škubl koutkem úst. „To krysí hnízdo pořád odolává. Ale moc tamních vědmáků slábne. Zanedlouho bude svatyně naše. Modly svrhneme z útesů."

Knížeti se ulevilo. Svetovitův chrám vzdoroval. Dobré znamení.

„Co vás sem přivádí?" zeptal se. „Ormskald slíbil, že první daň si vybere až na podzim. Teď nic nemáme. Zbytky zimních zásob jsme vymetli a léto sotva začalo, úroda bude až..."

„Nepřipluli jsme kvůli dani."

„Takže putujete za další kořistí ve vnitrozemí? Žádáte bojovníky?"

„Dobře víš, pro co jsme přišli," uťal ho Skyndil. Zelenkavé oči upřeně hleděly knížeti do tváře, jako by do ní chtěly vyřezat nové vrásky – což se očividně dařilo. „Nebo lépe řečeno, pro *koho*."

Bratimír zaváhal jen na okamžik. „Nemám ponětí..."

„Nelži, pse," zavrčel Skyndil výhružně.

Volgostští družiníci se přikrčili za štíty a pevněji sevřeli zbraně. Masa pod hradištěm se zavlnila, zahučela, zalomozila zbraněmi.

Bratimír nehnul brvou, jen rysy mu ztvrdly a pobledly. Kopí stále opíral patkou o zem, hrot zvednutý k obloze.

„Kde je?" zeptal se Skyndil. „Když nám ji vydáš, nikomu jinému neublížíme. Možná vůbec nevstoupíme do hradiště. Přenocujeme na břehu a ráno odplujeme."

Bratimír stál bez pohybu. Po chvíli se naklonil dopředu, jako by aelfovi dobře nerozuměl. „I kdybych věděl, o čem mluvíš, tvým hadím slibům bych nevěřil."

Skyndil přimhouřil oči. „Zbytečně zatloukáš. Víme, že jsi Vladu ukryl. Máme prohledat hradiště?"

„Vladu? Pátráte po dceři rujánského knížete? Slyšel jsem, že uprchla z ostrova..."

„Najdeme ji. Proslídíme každý kout včetně tvých komnat a té boudy na kopci."

„Do Jarovítovy svatyně cizinec vstoupit nesmí. Postihl by ho hněv bohů."

„Na vaše bohy," vycenil bělovlasý zuby, „zvysoka seru."

Rozhostilo se ticho. Bratimír rozvážně pokýval hlavou, o krok ustoupil, zvedl štít a sklonil hrot kopí proti aelfovi.

Skyndil se zašklebil ještě hnusněji. „Vážně? Obětuješ soukmenovce kvůli jedné ránské čubce? Proliješ potoky krve jen proto, že ti vyprazdňuje koule šikovněji než ženy z Volgostu?“

Bratimír se mírně rozkročil a zaujal bojový postoj. Muži před bránou následovali jeho příkladu. Na hradbách zavrzaly napínané luky.

„Takže je to tak,“ přikývl Skyndil. „Šoustáš s ní. Prohnaná coura. Říkal jsem Ormskaldovi: *Dolgoživovu hlavu jsme nabodli na oštěp, co je ti po jeho dceři?* Jenže on ji stejně nařídil přivést. Prý aby neroztáhla nohy před nějakým smradlavým pobřežním vládcem a nepřenesla na něj nárok na rujánský stolec. Měl pravdu, jako vždycky. Je třeba zadusit to v zárodku...“

„Do nich!“ zařval Bratimír, až sebou překvapeně trhli i jeho muži.

Zároveň švihl rukou, nadhodil si kopí nad rameno a popadl je malíčkem k hrotu a palcem k patce. Narovnal se, poskočil a vší silou hodil.

Na takovou vzdálenost by zasáhl i muší srdce.

A přece minul.

Přestože navenek připomínali lidi, ve skutečnosti nemohli být cizejší. Pocházeli z jiného světa a času. Možná zavržení dávní bohové, kteří bez síly vyznavačů upadli a změnili se v démony. Pyšná prastará vědomí uvězněná v tělech z masa a kostí.

Prý připluli ze severu, ze skrytého království, které nalezl jen ten, kdo se odvážil do zakleté mlhy. Zbytky hrdé rasy, jíž už neměl kdo krvavě obětovat, a tak si brala krev sama.

Po vznešených předcích zdědili bílí cosi čarodějného. Čas jako by jim plynul pomaleji, takže se v boji pohybovali mnohem rychleji než obyčejní smrtelníci. Bylo v tom něco hadího, možná hmyzího... běsího. Někteří o nich tvrdili, že umí číst myšlenky. Vytuší, co chystá jejich protivník, a vyrazí do protiútoku ještě dřív, než on uskuteční svůj úmysl. Předběhnou tok událostí.

Proto nepotřebovali pancíře a štíty. Byli rychlejší než šípy, natož bodné nebo sečné zbraně v rukou zoufale pomalých smrtelníků.

Bratimír to věděl. Přesto to zkusil. Předpokládal, že těch pár kroků, které ho od Skyndila dělí, bude stačit k zasazení smrtelného úderu.

Spletl se.

V okamžiku, když hrot hozeného kopí doletěl ke Skyndilově hrudi, plavovlasý vojevůdce už tam prostě nestál. Bratimír ho spatřil o půl sáhu vedle, ještě přikrčeného ve skoku, s rozevlátými vlasy a pravačkou nad ramenem, tenké prsty sahající po šípu.

Kopí těsně minulo i aelfa za Skyndilem a zabodlo se pod bradu prvního dwerga. Ti byli ve srovnání se svými pány směšně těžkopádní. Ohava se s prasečím zachrochtáním svalil na záda.

Bratimír se zmateně zapotácel a vztekle koukl na Skyndila. Šíp se jako lusknutím prstů přesunul z toulce k tětivě. Bratimír pohlédl podél násadky do zeleného oka.

Luk vymrštil střelu.

Vládce Volgostu trhl štítem. Hrot šípu škrtl do kování obruby. Vychýlená střela po ní sklouzla, škrábla knížete do ucha a zabodla se pod nohy jeho družiníků.

„Čubčí synu!“ zaklel Bratimír a sáhl po meči.

Na hradbách zadrnčely tětivy. Nevítané hosty zasypalo zkázonosné krupobití, mnoho zkázy ale nepřineslo – z aelfů klesli tři nebo čtyři, a i ti byli pouze zranění. Tmavé houfy za nimi bolestně zasténaly, avšak neubylo jich, jen se podrážděně zavlnily a vzkypěly.

Vzápětí vzlétl druhý smrtící roj, tentokrát z úbočí k hradbám. Střely jako by měly vlastní rozum – téměř každá našla mezeru v palisádě nebo tvář vyhlížející nad hroty kůlů. Nad ochozy se rozlehl řev a dunění padajících těl.

„Jarovíííite!“

Bratimír se ohnal mečem a pokusil se štítem vrazit do Skyndila. Propadl se do prázdna. Koutkem oka zahlédl soupeře vedle sebe. Aelf vyškubl z toulce další šíp. Neobtěžoval se nasadit ho na tětivu, rovnou jím bodl nad Bratimírovo rameno.

Hrot vnikl knížeti pod ucho a vylezl na druhé straně pod čelistí.

Vlado… U bohů, utíkej…

Skyndil šíp okamžitě vytrhl, přiložil ho k tětivě a ve spršce knížecí krve se otočil k Bratimírově družině. První pobočník se s pomstychtivým křikem rozběhl proti němu.

Skyndil mu střelil šíp do oka. Muž se zřítil na záda a Morana ho objala, ještě než se chrčící Bratimír svezl na cestu.

Nelidské vojsko pod hradbami zavylo a vyrazilo k otevřené bráně.

Huuuuuuuuuuum!

Tři žreci hlasitě naříkali a jako můry ošálené plamenem poletovali kolem Jarovítovy modly uprostřed svatyně. Doutnajícími svazky bylin črtali do vzduchu znamení a snažili se tak vyčistit znesvěcený prostor. Plameny v ohništi se zmítaly a velký pozlacený štít u nohou sochy rozséval neklidné odlesky.

Vlada na žrece nedbala. Stála u otevřených dveří a s narůstající úzkostí naslouchala křiku a hluku, jenž se dral vzhůru úbočím. Na zápraží nervózně přešlapovali Ránové. Nevydržela to, otevřela dveře dokořán a vyšla ven. Strážci ji počastovali nesouhlasnými pohledy, ale žádný z nich se ji neodvážil zadržet.

K tomu měla Pregvala.

„Paní!“ kulhal ke svatyni. „Přikázal jsem ti přece...“

„Mluv, co se děje?“ dupla si. „Slyším boj.“

„Je zle. Zaútočili.“

„Bratimír...“

„Zřejmě už klečí před Velesem.“

Ztuhla. Neměla kdy se vzpamatovat – Pregval ji bezohledně postrčil ke dveřím. „Když si nepospíšíme, půjdeme za ním.“

V nesmyslném vzdoru uskočila z dosahu znetvořené ruky. „Nepřišli jen tak. Nerozpoutali by další jatka, kdyby nevěděli...“

„Kdo ví, jaký běs je přivedl. Ale jestli se nezastavili před knížetem, sotva je zadrží Jarovít. Bratři, odcházíme! Za kopcem je druhá brána. Vy čtyři, běžte tam a zajistěte kněžně bezpečný průchod. Rychle!“

Vybraní bojovníci si bez otálení přehodili štíty na záda a oběhli svatyni. Vřava na svahu zesílila. Cizinci prolomili obranu a řinuli se do hradiště.

„Pojď,“ zavelel Pregval, a nakolik mu pajdavá noha dovolila, rázně vešel do svatyně. Bledá Vlada ho následovala. Kněží znovu zakvíleli a zašermovali čadícími otýpkami. Pregval zavrtěl hlavou a sundal z trámu stříbrem pobité sedlo a postroj.

„Nedotýkej se jich!“ zaječel kněz Hranibor. „U všech bohů na Veledubu...“

„Kuš!“ osopil se na něj Pregval a zamířil k bočnímu východu.

„Jen Jarovít může nasednout na...“

„Zadek jako zadek.“ Pregval kopl zdravou nohou do dveří a vyšel do světla.

V ohradě za srubem chovali posvátného koně. Běloskvoucí hřebec ržál, dupal, pohazoval bujnou hřívou a nervózně běhal dokola – jako by věděl, že křik a rámus zvěstují boj, a dožadoval se sedla, aby na něj mohl nasednout bůh.

„Hóóóu!“ křikl Pregval.

Oř splašeně uskočil, vzepjal se a zabubnoval kopyty.

„Prokletý prašivče! Nestřečkuj, jinak tě…“

„Nech ho na pokoji!“ Ze dveří vyšel rozhořčený Hranibor. „To nesmíš…“

Pregval se otočil a probodl velekněze takovým pohledem, že muž o krok ucouvl.

„Dobře mě poslouchej, starče! Přišli si pro ni. Zabijí každého, kdo se jim postaví do cesty. Mě, tebe, kohokoli. Jediné, co můžeme udělat, je překazit jim plány. Ať nedostanou, kvůli čemu přitáhli. Pomůžeš mi?“

Hranibor vyvalil oči, přeskočil pohledem z Pregvala na Vladu a zase zpátky.

„Zachráníme i posvátného hřebce,“ dodal Pregval. „Protože, to mi věř, přijdou i sem. Zmocní se všeho cenného ve svatyni.“

Žrec se zhluboka nadechl, kývl hlavou, beze slova prošel mezi kněžnou a bojovníkem a natáhl ruce k běloušovi. Ten ještě dvakrát pohodil hlavou a dupl velkým kopytem do země, ale potom pokorně sklonil pysky. Hranibor si od Pregvala vzal ohlávku a obratně ji nasadil na hlavu koulející černými očisky. Pak pokynul Ránovi. Pregval přehodil přes koňský hřbet přikrývku a sedlo.

„Otevřete bránu!“ přikázal třem bojovníkům na zápraží. Velekněz znovu zanaříkal a vběhl zpátky do svatyně.

„Co máš v plánu?“ vydechla Vlada.

„Kůň je silný, poletí s větrem o závod.“ Pregval se sklonil pod koňské břicho, aby utáhl podpěnku. „Dávej si ale pozor, cesta se vine skrz močály…“

„To mám jet sama?!“

„My zadržíme tu hordu.“

„Potřebuju tě, Pregvale! Kůň nás unese oba.“

„Ne. Uspořádají štvanici, takže se je pokusíme…“

„Přikazuji ti to! Sama to nedokážu. I kdybych utekla, co pak? Kam půjdu?“

Podíval se na ni a zachmuřil se.

„Jestli mě necháš bez pomoci,“ přeskočil jí hlas, „jako bys mě zabil.“

„Holka bláznivá,“ zabručel, vzal koně za uzdu a zamířil k otevřeným vratům ohrady.

„Počkejte na nás!“ Ze svatyně vyšli žreci. Velekněz nesl Jarovítův štít, jeho pomocníci menší idoly z pozlaceného a postříbřeného

dřeva. „Nesmějí skončit ve spárech jinověrců. Jdeme s vámi, ukryjeme se v močálech."

„Na nikoho nečekáme," sykl Pregval, zasunul nohu do třmenu a nasedl na bělouše. Hřebec ještě jednou zpupně zatančil, družiník ale přitáhl uzdu a přinutil ho, aby se podvolil. Pak se sklonil, natáhl ruku, a když Vlada sevřela jeho předloktí, trhnutím ji zvedl za sebe.

„Drž se."

Průlivu ukázali záda a vydali se dolů řídce zastavěným svahem k vnitrozemské bráně. Tři Ránové běželi za koněm a za nimi klopýtali žreci.

Brána byla dokořán, ale po vyslané čtveřici ani vidu, ani slechu. Vladě sevřela hrdlo zlá předtucha. Pregval nasměroval koně do průjezdu pod bránovou věží. Jen co se na druhé straně vynořili ze stínu, trhl uzdou. Bělouš zaržál a poskočil – Vlada jen tak tak nesklouzla ze svalnatého zadku.

Ránové leželi na prostranství před bránou, oči vytřeštěné k nebi, ústa krvavá, hrudě a břicha prošpikované šípy.

„Ó, bohové," zaúpěl Hranibor, který se právě vypotácel z brány a zastavil se vedle bělouše.

Zpoza balvanů a jalovčí u cesty vystoupilo sedm štíhlých světlovlasých postav s luky v rukou. Další se mohly skrývat v porostu.

„Kerrelas," hlesla Vlada.

U aelfů se těžko odhadoval věk – nerostly jim vousy, nešedivěli a tváře měli jako z vosku, takže vypadali, jako by za úsvitu času všichni vylezli z jednoho slizkého lůna. Vůdce skupiny však působil mladickým dojmem. Vlasy na spáncích měl spletené do copů a v nich měl nastrkané havraní peří. Vzhůru po krku se mu až na tváře plazilo tetování podobné spleti hadů.

„Snad jste si nemysleli, že jsme zapomněli na druhou bránu?" ušklíbl se.

Tři Ránové se přikrčili za štíty, odhodlaně sevřeli oštěpy a sekery. Pregval vytáhl meč – pomalu, jako by se nic nedělo.

„Takže útoku velí Skyndil," utrousil. „Svého milence má pořád nablízku."

Kerrelas se přestal usmívat. „Jste v pasti. Složte zbraně. Kněžno, sesedni a pojď ke mně."

Pohlédla na něj zpod vlasů padajících do očí.

„Neublížíme ti," sliboval aelf. „Ormskald přikázal přivést tě živou. Je velkorysý. Udělá z tebe královnu a založí s tebou rod, který bude vládnout Rujáně."

Vlada pořád neodpovídala.

„Neláká tě to víc než život na útěku?“ pokračoval Kerrelas. „Jak dlouho se chceš plahočit divočinou, doprošovat se cizích a přivolávat na ně kletbu naší pomsty? Měj rozum a ukonči to. Může to proběhnout bezbolestně, bez jediné kapky krve. Přinejmenším pro tebe.“

Aelfové pozvedli luky.

Vlada měla pocit, že jí srdce sklouzlo až do žaludku. Vždycky měla silný pud sebezáchovy a v uplynulých dnech byla ochotná obětovat mnohé, aby si zachránila krk. Za trochu jiných okolností by jí Kerrelasova nabídka zněla lákavě.

Ale ať se snažila, jak chtěla, musela myslet na Bratimíra. Bílí mohli zlomit obranu hradiště jen tak, že knížete zahubili. Nadechla se.

„Nikam s tebou nejdu, hadí oko. Radši chcípnu tady a teď, než abych se stala děvkou toho červa a vrhala na svět hnusné míšence.“

„Znělo to tak, že ti dávám na vybranou?“ Kerrelas natáhl tětivu se šípem k čelisti. „Půjdeš s námi tak jako tak.“

Pregval vycenil vykotlané zuby a zvedl meč. „Dost řečí, řiťopichu. Kliď se nám z cesty, nebo dělej, co musíš.“

Kerrelas napnul luk ještě víc, jako by chtěl prostřelit Rána skrz naskrz.

„Ve jménu vznešeného Jarovíta!“

Dokonce i Pregval zaskočeně obrátil pohled za hlasem.

„Neopovažujte se!“ Hranibor předstoupil před bělouše a zvedl pozlacený štít. „Jsme pod ochranou samotného boha!“

Kerrelas se zarazil, jako by na něj hrozba zaúčinkovala, ale potom se rozchechtal. „Máme se bát vašich falešných model? Nějakého smradlavého, zahnojeného bůžka z močálů? Jsme z plemene bohů, kteří střežili brány Helheimu, když on ještě žral divoké houby a pak pomateně křepčil s vílami na paloucích!“

„Bojte se Jarovítova hněvu!“ vykřikl žrec.

„Co je jeho hněv proti naší zlobě?“ odsekl Kerrelas a pustil tětivu.

Zablesklo se, jako by mračna rozpáral sluneční paprsek a šlehl přímo do štítu. Bělouš zaržál, žreci a Ránové se vylekaně přikrčili, aelfové bleskově odvrátili tváře a otřeseně se zapotáceli.

Nezaznělo cinknutí kovu o kov. Šíp nemířil na štít, ale těsně pod jeho okraj do žrecových slabin. Hranibor, starý a nemotorný, ho nemohl včas zachytit.

Přesto se střela odrazila, zatočila ve vzduchu a klepla do cesty.

Zmatený Kerrelas vyvalil oči, nabral rovnováhu a znovu sáhl do toulce.

„Bijte je!“ zařval Pregval.

Tři bojovníci duchapřítomně vyrazili. Aelfové se vzpamatovali, natáhli tětivy a vystřelili. Jeden mladší žrec a rujánský družiník s výkřiky upadli. Druhý Rán se zapotácel, když mu šíp vykřesal spršku jisker na přilbici. Třetí zachytil štítem dvě střely, vpadl mezi nepřátele a jednoho počastoval sekerou, až lebka hlasitě křupla.

Kerrelas vystřelil podruhé. Tentokrát mířil na Pregvala. Před bránou znovu zakmitala zlatá záře. Střela neškodně dopadla na zem.

„Kouzla! Chrání je kouzla!“ Kerrelas sklonil luk a tasil meč.

Jeden z Ránů se zhroutil se šípem v hrdle, ale vzal s sebou i svého vraha, kterému ještě stihl useknout ruku mečem. Všechno pokropil rudý liják, v uších zavibroval příšerný skřek.

Kerrelas švihl mečem do Jarovítova štítu. Znovu se zablesklo a čepel se s pronikavým zařinčením zlomila. Aelf i žrec se zapotáceli. Pregval pobídl koně mezi ně a ze sedla veškerou silou udeřil mečem. Kerrelas ho v poslední chvíli zachytil pahýlem své zbraně, ale nadobro ztratil rovnováhu a zřítil se na cestu.

Šípy svištěly. Nejmladší žrec a poslední z rujánských bojovníků padli, roucho a zbroj potřísněné krví.

„Vezmi ho!“ zvolal Hranibor a zvedl štít k Pregvalovi. „Nesmí jim padnout do rukou.“

Pregval nezaváhal. Myslel jen na záchranu Vlady. Zastrčil levačku do popruhů na vnitřní straně štítu, narovnal se a kopl bělouše patami. Posvátný hřebec s ržáním vyrazil.

„Zastavte je!“ štěkl vstávající Kerrelas.

Napnuli luky. Pregval švihl mečem a jednoho aelfa srazil na zem. Ostatní se za ním otočili a vystřelili. Zázračné světlo se zatřepotalo jako odraz slunce na zčeřené hladině. Šípy popadaly na zem.

„Špíny...“ zavrčel Hranibor a sehnul se pro sekeru mrtvého Rána. Narovnat se už nestihl. Kerrelas ho zlomenou čepelí vztekle sekl do tváře. Rozletěly se žluté zuby. Velekněz se s chroptěním a blábolením svalil na tvrdou zem.

Kerrelas pustil zničenou zbraň, zvedl luk a přiložil k tětivě šíp. Kůň se dvěma jezdci se rychle vzdaloval k zamlženému lesu v úvalu.

Hrot sklouzl až k pěsti, svírající dřík luku. Hadí zornička se rozšířila.

Prsty s ostrými nehty pustily tětivu. Zvučně šlehla do nátepníku. Opeření šípu se mihlo šerem jako břicho vlaštovky.

Přítmí na kraji lesa proťal zlatý záblesk. Dvojice v sedle se přikrčila. Bělouš zaržál, ještě zrychlil a ztratil se mezi stromy.

Kerrelas sklonil luk a zaklel rodnou řečí. Chtěl zařvat na otřesené pobočníky, aby sehnali koně, ale zaslechl blížící se hlasy a kroky. Otočil se.

„Kohokoli jiného bych za takové selhání okamžitě vykuchal a jeho střevy nakrmil dwergy," řekl Skyndil. Vyšel z brány v doprovodu několika aelfských družiníků. Tváře, ruce a oděvy měli ušpiněné krví. Skyndil svíral v levačce svůj skvostný luk. Natáhl tětivu se šípem k tváři. Kerrelas vyvalil oči, ucouvl a sklonil hlavu.

„Odpusť..."

Tětiva zazvonila. Hranibor, pokoušející se vstát, praštil obličejem do země. Šíp ho doslova připíchl k zemi.

Vůdce došel k mladému milenci. Kerrelas se na něj neodvážil pohlédnout, dokonce i sklopený zrak mu přišel nedostatečný. Klesl na kolena.

„Měli štít," vyjektal. „Neobyčejný. Sálalo z něj světlo. Odrazil naše šípy..."

„Mlč," zavrčel Skyndil. „Nemůžeme se na Rujánu vrátit bez kořisti. Ormskald neodpouští – na rozdíl ode mne. Dám ti ještě jednu možnost."

Kerrelas opatrně, zpod obočí vzhlédl k veliteli.

„Na co čekáš?" obořil se na něj Skyndil. „Jdi si sehnat koně. Dostaneš tucet nejlepších mužů."

Mladík rychle vstal. „Ale ten štít..."

„Přineseš mi ho. Ale prvořadá je ta čubka. Já tě s loděmi počkám v ústí Pěny do průlivu pod Steneringem."

„Jak víš, že pojedou na jih? Můžou zamířit do vnitrozemí."

„Vydají se podél pobřeží. Budou se chtít dostat na opačný konec Velkého zálivu."

„Do Štětína? Nebo na Volin? Proč by..."

„Připadá ti, že je čas na zbytečné otázky?"

Kerrelas se znovu uklonil, ustoupil, otočil se ke zbylým družiníkům a štěkavými rozkazy předhodil lejno, které na něj právě spadlo, svým podřízeným.

Nad Volgost stoupal dým z hořících hradeb. Skyndil nesnášel, když se mu něco stavělo na odpor. Hlavně tady, ve světě podřadných lidských prasat, která byla dobrá akorát jako žrádlo pro dwergy.

KAPITOLA DRUHÁ

MEČ A ROH

Medovina byla zatuchlá a pivo hořké jako blín.

Kručina si toho nevšímal. Dokonce měl pocit, že to tak má být. Zpočátku se snažil otupět, oddělit rozum od světa a zapomenout. Nedařilo se mu to, a tak změnil taktiku a snažil se sám sebe potrestat. To mu šlo lépe – dopracoval se k tomu, že mu bylo pořád špatně a útroby mu svíraly bolesti, jako by mu kdosi do břicha nořil rezavý nebozez.

Cílevědomě se opíjel už několik dnů. Možná měsíc. Možná... Kdo ví. Ztratil přehled. Dnes začal brzy zrána a už kolem oběda byl jako cep. Zasedl s ženami odvracejícími pohledy k ohništi, ale už po pár soustech se zkroutil v křečích a vyvrhl směs medové kaše a pečeného husího masa na podlahu paloty. Vyčerpáním se mu zatmělo před očima a svalil se přímo tam, mezi psy drtící husí kosti a chlemtající jeho zvratky.

Probral se až k večeru – na svém lůžku, zběžně omytý. S říháním chutnajícím po žluči vstal a vymočil se do kouta. Pak odhrnul kožešinu ve dveřích a vpotácel se do síně. Nebyl tam nikdo kromě mladé Ukřanky. Poručil si další pití. Otrokyně se mu na rozdíl od jeho žen neodvážila odporovat.

S rohem medoviny v jedné a korbelem piva v druhé ruce se posadil na kožešinami pokrytý stolec a zahájil druhé kolo.

Otrokyně se někam vytratila. Dokonce i psi zmizeli. Kručina je nepřivolal. Seděl sám, zubožený, páchnoucí na sto honů, s nepřítomným výrazem. Tu a tam zachrchlal a odplivl si na podlahu. Světlo dopadající větracím otvorem zešedivělo. Plameny v ohništi se zkrátily a nakonec zhasly, jako by je zadusil chlad vkrádající se do srubu.

Tehdy se z přítmí vynořili duchové.

Postavy s černými dírami místo očí a úst vystoupily z model předků po obvodu síně. Kručina si pomyslel, že udeřila jeho poslední chvíle. Zamžoural na zjevení, jestli s nimi nepřišla i černovlasá.

„Kníže?“

Naklonil hlavu. Přízraky se rozplynuly; jen jeden přikročil blíž a vzal na sebe tvar statné postavy v přepásané suknici a plášti sepnutém stříbrnou sponou.

„Tverjane?“

„Poznal jsi mě. To je dobře.“

„Co chceš?“

„Je nejvyšší čas.“

„To ano. Křehnou mi kosti. Zavolej ženy, ať přiloží na oheň. Je třeba něco upéct, ohřát pivo...“

„O tom nemluvím.“

Kručina zaostřil zrak. Velitel knížecí družiny se tvářil vážně, ostré rysy se splétaly s jizvami a budily dojem válečného pomalování, s jakým chodili do války divocí Polané a Opolané z jihovýchodních lesů.

„Tak o čem?“ Kručina zvedl korbel k ústům. Zjistil, že je prázdný. Hodil ho na zem a pozvedl roh.

„Je načase skončit to.“

„Co? Mluv jasně, hrom do tvého...“

„Skončit tohle všechno. Už toho bylo dost.“

Kručina se narovnal na stolci a odhrnul si z tváře řídké mastné vlasy. „Nemám tušení...“

„To teda nemáš. O ničem. Už dlouho. Čekali jsme, že tě to omrzí, vzpamatuješ se, sebereš. Ale je to čím dál horší. Kdyby ses viděl... a cítil. Smrdíš jako psí hovno.“

Kručina ztuhl. Hned viděl ostřeji. „Jak se opovažuješ...“

„Drž hubu!“ Pobočník se ke knížeti prudce sklonil. „Zavři tu ožralou tlamu a dobře mě poslouchej! Nepřišel jsem tě planě urážet.

Chci ti otevřít oči. Jako tvůj přítel a druh ve zbrani, který tě následoval do bitvy, i když bylo vítězství nejisté. Jako tenkrát s Voliňany, pamatuješ?“

Kručina svraštil obličej a odtáhl se, jenže Tverjan ho popadl za krk, až z rohu ve velmožově ruce vyšplíchla malá úlitba bohům.

„Pamatuješ? Na palubu pod nohama, meč v ruce, divoký smích v hrdle? Vzpomínáš si, jak tě Štěčané slepě následovali, protože jsi byl nejlepším z nich?“

„To bylo dávno,“ zabrblal Kručina. „Sotva si vzpomenu, co se stalo včera...“

Tverjan ho znechuceně odstrčil a narovnal se. „Zatímco jsi chrápal, konala se *vječa*.“

„Vječa? Jen já mám právo svolat...“

„Přišli i na mou výzvu. Družina, žreci, stařešinové, vladykové. Radili jsme se, co se Štětínem, s celým kmenem, a hlavně s tebou. Padlo rozhodnutí.“

Kručina zvedl roh a vypil zbytek medoviny. Kupodivu mu to vyjasnilo mysl. Odkašlal si a kývl hlavou. „Chápu. Chcete se mě zbavit. Sesadit, nebo rovnou oddělat?“

Zpod Tverjanova pláště se vynořila ruka svírající meč v pochvě; rukojeť obtočená stříbrným drátem, záštita a hlavice posázené jantarem.

Kručina se trpce ušklíbl. „Dokonce mým mečem? Nechceš si poskvrnit vlastní čepel?“

Tverjan na něj hleděl svrchu, chladně, zklamaně. „To, co se s tebou děje... co se sebou děláš... je odporné. Nepřípustné. Ponižující. A nejen pro tebe. Na kmen dolehly zlé časy. Více než jindy potřebuje pevného vládce.“

„Štětín potřeboval mocného knížete,“ odsekl Kručina, „když pod jeho valy přistály černé veslice. Mí chlapci potřebovali silného otce, když je zajaly ty hadooké nestvůry...“

„Takové už jsou války. Lidé umírají. Nejsi jediný, kdo v tom boji někoho ztratil. Sám od té doby myslím jen na pomstu. Právě proto tě vyzývám, aby ses vzchopil. Tohle není muž, kterému jsem přísahal věrnost.“

Kručina si dlaní promnul obličej. „Nerozumím. Jestli tě pověřili, abys mě zabil...“

„Řekl jsem něco takového?“

„Tak co tedy...“

„Mám ti dát na vybranou.“

„Cože?“

Pobočník sevřel rukojeť a rozvážně vytáhl meč z pochvy. Vylámaná, ale pořád ostrá čepel se matně zaleskla. Tverjan meč otočil, opřel o levé předloktí a podal knížeti hlavicí napřed.

„Tohle je první možnost.“

Kručina mu pohlédl do očí. „A když si ho vezmu? Co pak? Co si ti mudrlanti, jejichž jménem mluvíš, představují, že udělám?“

„Cokoli. Jen začni konat. Buď kníže. Uzdrav se, rozhoduj, rozkazuj. Pokud řekneš, že vyrazíme na Rujánu, půjdeme s tebou. Já, družina, každý štěčanský bojovník.“

Kručina se zašklebil. „Na Rujánu? Komu tady medovina vyžrala zdravý rozum?“

„Tak se opevni doma. Shromáždi bojovníky a připrav se na podzimní návrat černých lodí. Nech opravit palisády, opevni osadu na břehu, dej prohloubit příkopy...“

„O čem to blábolíš, aby tě Triglav ztrestal?! Když se jim vzepřeme, zabijí Bažena a Krasnomira!“

„Stejně jsou ztracení. Říká se, že koho jednou bílí odvlečou do otroctví, ten už se nikdy nevrátí.“

„Mí chlapci jsou rukojmí, ne otroci!“

„Opravdu v tom vidíš rozdíl?“

Kručina vycenil zuby a prudce vstal. Zatočila se mu hlava, a kdyby ho Tverjan pohotově nezachytil, sesypal by se do vlastních plivanců. Nabral rovnováhu a nadutě družiníka odstrčil.

„Takovou radu jsi mi přinesl? Mám zahubit své syny?“

„Pokud tím zachráníš kmen, bude to vznešená a smysluplná oběť. Bohové ji nenechají bez povšimnutí.“

„Zůstanu bez následníka! Okamžitě se slétnou krkavci ze sousedních rodů a kmenů...“

„Ještě nejsi tak starý. Přestaň chlastat a do slabin se ti vrátí síla. Zplodíš další syny. Máš čtyři ženy, dvě z nich mladé, jedna ještě nerodila...“

„K čemu mě to navádíš, u bohů?“

„Nechceš bojovat s havětí z Rujány? Dobře. Tak aspoň vymysli, čím v zimě nakrmíš kmen. Hadoocí nás po dožínkách přijdou znovu vyplenit. Proto i ty musíš brát jiným, tak to odjakživa chodí. Vytáhni znovu na Ukřany.“

„Ukřané se spřáhli s Dragovítem. Kdybychom je přepadli, napadnou nás všichni Vlčané, možná sám Svarožic přicválá z Radogostu, aby svrhl Triglava dolů z kopce do Odry... Mizerně mi radíš, Tverjane.

I tví spiklenci. Štětín je na kolenou. Jen tak se nevzpamatuje. Nechte mě v mém zármutku."

Pobočník zkřivil ústa, jako by se i on napil zkyslé medoviny. „Zbabělče."

Kručina vyvalil kalné oči. „Ty opovážlivý..."

„Zasraný zbabělče."

„Pořád jsem tvůj kníže!"

„Ani náhodou. Sloužil jsem vlkovi. Teď vidím psa, který po jediném úderu sukovicí stáhl ocas a kňučí v koutě..."

„Dej mi ten meč!" zařval Kručina a zkřivenými prsty se natáhl po jantarové rukojeti. Družiník ukročil stranou. Velmož sáhl do prázdna, ztratil rovnováhu a svalil se na podlahu. Vnitřnosti mu proklála bolest. Zasténal, rozkašlal se, skoro se znovu pozvracel.

Tverjan ho dlouhou dobu mlčky pozoroval, rty stažené do tenké čárky.

„Škoda," řekl nakonec. „Obhajoval jsem tě, přemlouval ostatní, že zvedneš hlavu a nalezneš ztracenou sílu a ráznost. Očividně jsem se mýlil." Pobočník zastrčil meč do pochvy a připjal si ji k opasku.

„Vidím," zachraptěl Kručina, „že jste rozhodli i o novém zadku na knížecím stolci. Moje ženy už beztak potají obděláváš. Chlapce necháš chcípnout a pak přivedeš do záhuby celý kmen."

„Hlavně začnu konat."

„Opakuješ se. Tas a skonči to."

„Ne. Shodli jsme se, že neprolijeme tvoji krev. To by nebylo dobré znamení. Radši si připijme."

Kručina nechápavě vzhlédl. Z šera vystoupil další duch. Vedle Tverjana se zhmotnila mladá žena v bohatě vyšívané haleně, s lunicí na krku a čelenkou ověšenou zlatými záušnicemi.

„Hezky ses vystrojila, Vseslavo," odplivl si Kručina a s námahou se zvedl do sedu. „Jako na tryznu. Anebo rovnou na svatbu?"

Vztáhla k němu ruce. Držela honosný roh se zlatou obrubou, vykládaný barevnými kameny.

„Co je v něm?" zeptal se Kručina.

„Medovina," odvětil Tverjan.

„A v ní?"

„Prostě to vypij. Prý to nebolí."

„Co když odmítnu?"

Tverjan položil dlaň na hlavici meče. „Navrhl jsem, abychom tě poslali do vyhnanství. Anebo svěřili do vůle bohům – svázaného strčili do člunu a poslali dolů Odrou, ať se stane, co se má stát. Nesouhlasili.

Prý by ses jednou mohl vrátit a nárokovat si stolec, způsobit zmatek a rozvrat. Buď budeš vladařem, jakého Štěčané potřebují, nebo se odebereš za Živkem."

Kručina pohlédl na roh.

Měl žízeň. Proč neposlechnout? Nesměřoval snad v uplynulých dnech právě k tomuhle? Nechtěl se propít až k bráně Návu?

Tverjan měl pravdu. Byl zbabělec. Slaboch. Jen suchá, prázdná skořápka muže, kterým býval kdysi. Opravdu byl nejvyšší čas. Štěčané potřebují nového knížete.

Natáhl se. Vseslava sklopila zrak, sevřela rty, zaváhala. Tverjan se na ni zachmuřil a přikývl.

Vložila roh do manželových rukou a rychle ustoupila, slzy na krajíčku.

Kručina přičichl. Zakašlal, jako by mu nos podráždil divný pach, ve skutečnosti však nic cizího necítil.

„Bohové," šeptl. „Perune, Triglave, Jarovíte, Svarožici. Odevzdávám se do vaší vůle. Když je potřeba, aby slabší uvolnil místo silnějšímu..."

Dveře se prudce otevřely a práskly o zeď.

„Pane!"

Tverjan a Vseslava se vyplašeně ohlédli, jako by je přistihli při zločinu. Do paloty vběhl mladý bojovník s přilbicí na hlavě. V ruce svíral oštěp, u boku si přidržoval sekeru, aby ho dlouhé topůrko netlouklo do stehna.

„Co je?" vykročil mu Tverjan vstříc.

„Vlk, pane!"

„Vlk?" zachmuřil se velitel. „Jaký vlk?"

„Černý." Mladík se zastavil před stolcem, celý udýchaný. „A obrovský. V životě jsem tak velkého vlka nespatřil..."

„Kde jsi ho viděl? Mluv jasně!"

„Přiběhl od jihu, po břehu řeky. Chvíli čenichal ve spáleništi a teď sedí před dolní bránou."

„Nevymýšlej si!"

„Je to pravda pravdoucí, pane. Sedí tam, čeká, ocasem zametá zem. Snažili jsme se ho odehnat, křičeli jsme a bušili, ale když po něm Bogaj hodil oštěp, vlk se rozzlobil a přikázal nám, abychom přestali vyvádět a radši zavolali knížete."

„Vlk vám přikázal..." Tverjan protáhl obličej. „Cože?! Copak jste chlastali? Měli jste na hlídce dlouhou chvíli, a tak jste někde splašili soudek medoviny?"

„Neměli jsme ani doušek, pane!“

„Jestli je to nějaký žert, tak se nesměju. Ale budu – až vás za trest budou vláčet za koněm.“

„Přísahám při Triglavově černé hlavě, pane! Vlk mluví... tedy ne že by otevíral tlamu a vycházela z ní slova. Jen tak upřeně zírá a jeho hlas se ozývá přímo v hlavě. Na mou duši!“

Ozval se drsný smích. Tverjan, Vseslava a mladík pohlédli na Kručinu.

„A pak že přízraky mámí jenom mě!“

„Je to pravda, kníže! Šelma tam čeká a chce s tebou mluvit. Co když sem ve vlčí podobě zavítal nějaký bůh? Bogaj říká, že to může být Černoboh, kterého uctívají na Rujáně. Prý mu v patách běhá záhrobní smečka...“

„Jestli je to on,“ chechtal se Kručina nepříčetně, „tak na něj připíjím! Tohle je úlitba na jeho počest!“

S tím obrátil roh a vylil jeho obsah na podlahu. Tverjan zúžil oči a pevněji sevřel hlavici meče. Kručina odhodil nádobu do tmy, pevně se zachytil boční opěrky stolce a pokusil se vstát. Vseslava mu s provinilým výrazem přiskočila na pomoc.

„Pojďme tu potvoru přivítat,“ rozhodl, když se zvedl na rozechvělé nohy.

„Já to udělám,“ ucedil Tverjan. „Ty zůstaň tady. Zjevně nejsi ve své kůži.“

„Právě naopak – hned se mi udělalo líp! Chci toho vlka vidět. Jestli tohle není znamení, tak co potom?“

Ačkoli se už setmělo, obyvatelé hradiště neposedávali u ohnišť. Vylákala je rychle letící zvěst, hlavně muže. S pochodněmi v rukou se rojili k hradbám lemujícím strmý břeh Odry, vybíhali po valu a zvědavě vyhlíželi přes palisádu.

Kručina šouravým krokem zamířil rovnou do průjezdu.

„Otevřete!“ zvolal chraplavě.

Hlídka u brány tázavě pohlédla na Tverjana. Muži si už zvykli přijímat rozkazy od pobočníka.

„Slyšíte?“ zahulákal Kručina. „Otevřete bránu!“

Tverjan přikývl. Dva muži seskočili do průjezdu, proklouzli kolem velmože a vysunuli mohutnou závoru z držáků na vratech. Kručina vešel do rozšiřující se mezery.

Zvenčí byl val ostře useknutý a zpevněný roštovou stěnou. Chránil ho příkop napájený řekou. Z kalné vody vyčnívaly zahrocené kůly. Kručina došel na konec mostu a zastavil se.

Foukal vítr. Ohnivé světlo z hradeb splašeně poletovalo po břehu. Široká pláž byla donedávna hustě zastavěná. Dnes připomínala pohřebiště. Chýše z kůlů propletených proutím a omítnutých hlínou se změnily v černé kostry. Rušná osada rybářů, hrnčířů, tesařů, kovotepců a rolníků se obrátila v popel i s většinou svých obyvatel.

Kručina se zamračil. Světlo občas směleji poskočilo a odhalilo v uličce mezi spálenými staveními temnou siluetu. Pokaždé se jí však polekalo a rychle se stáhlo zpět, načež strašidelný tvar zase splynul s tmou. Tvorovy oči vždy na okamžik vzplanuly a pak zvolna pohasly jako dohořívající uhlíky.

Kručina se nadechl a vykročil.

Šumění na palisádách zakolísalo, zesláblo a nakonec úplně ustalo. Mezi hroty kůlů zíraly vyvalené oči.

„Připravte se," zasyčel Tverjan na lukostřelce ve věži. „Pokud se ta obluda o něco pokusí, zabijte ji."

„Jestli ji je možné zabít," utrousil prošedivělý Bogaj, který měl pod palcem stráže na hradbách.

Kručina došel k oštěpu zabodnutému do země a zastavil se. Byl udýchaný, ta procházka z dvorce až sem ho vyčerpala. Zároveň mu ale provětrala hlavu.

Při pohledu na podivného hosta vystřízlivěl docela.

Vlk nepocházel z tohoto světa. Nemohl. V pozemských lesích nežila vlčice, z níž by se zrodilo… něco takového.

»To opravdu ne,« souhlasil vlk.

Kručinovi poklesla brada. Sevřel ratiště oštěpu – spíše, aby se opřel, než pro dobrý pocit ze zbraně v ruce. „Triglave…"

»Triglav? Takže jsem správně ve Štětíně.«

Velmož měl nutkání ohlédnout se a hledat člověka, který mu přes rameno pronikavým hlasem hučí přímo do lebky.

„Štětín, ano," vysoukal ze sebe.

»Ty jsi kdo?«

„Kručina. Kníže."

»Kníže?« Vlk naklonil hlavu a změřil si velmože od chodidel až po olysalou hlavu. *»Určitě?«*

„Určitě. Mnoho nescházelo, ale stolec je pořád můj."

»Jsi opilý?«

„Ó, ano. Ale bývá to i horší."

»Věřím. Táhne z tebe jako ze sudu.«

„Neumíš si představit, kolik jsem toho do sebe v poslední době nalil. Potoky vína, jezera medoviny, moře piva. Skoro mě to stálo krk. Ale požádal jsem bohy o znamení a..."

»A co?«

„Poslali tebe."

»Bohové mě už dávno nikam neposílají. To spíš já je. Hádej kam.«

„Nechápu..."

»Ani se nedivím. Neznáš je tak dobře jako já.«

„Odkud ses tu vzal?"

»Z jihu. Z daleka. Až zpoza zemí Polanů a Slezanů. Pořádný kus cesty, to ti povím.«

„Jsi Černoboh?"

Vlk vycenil zuby. Kručina měl pocit, že by to mohl být úsměv. Naskočila mu husí kůže.

»Jsem Goryvlad. Slyšel jsi o mně?«

Kručina zavrtěl hlavou. „Jsi běs? Vtělený bůh? Lesní duch?"

»Jsem průvodce.«

„Ach tak." Knížeti poklesla ramena. „Rozumím."

»Čemu?«

„Přišel jsi mě odvést do Návu."

»Ne. Poslyš, jak daleko je to na Rujánu?«

„Cože?"

»Rujána. Ten ostrov. Je to odsud daleko?«

„Vzhledem k cestě, kterou jsi urazil, už ani ne. Podél Odry, Dubového jezera a Velkého zálivu, úžinou kolem Volgostu... Ale varuju tě, Rujána není dobré místo. Ne v těchto časech."

»Vím. Proto tam máme namířeno.«

„Máme? Ty a kdo ještě?"

»Ten, kterého provázím.« Vlk se ohlédl k jihu. *»Každou chvíli se ukáže. Utrmácený a ubručený. Najde se tu nocleh?«*

Kručina zakašlal a odplivl si. Slina se mu zachytila na rozcuchaných vousech.

»To byla odpověď?«

„Ne. Je mi mizerně. Ctíme zákony pohostinnosti. Pokud jste nepřišli se zlými úmysly. Nedávno tu takoví byli. Právě ti, kteří teď vládnou na Rujáně. To spáleniště je jejich práce."

Vlk zkoumavě pohlédl knížeti do obličeje. Kručinovi se zdálo, že v hlubinách černých očí poblikávají rudé plamínky. Otřásl se.

»Proto ses dal na chlast? Protože vás přepadli ti z Rujány? Neochránil jsi kmen?«

„Kdyby jen kmen. Ani svoji rodinu ne."

»Koho ti zabili?«

„Prvorozeného syna. Další dva vzali jako rukojmí…" Kručinovi se zlomil hlas. Znovu se zachvěl. „Takže nejsi posel bohů? Nepřišel jsi mi zvěstovat jejich vůli?"

»Ani náhodou. Ale jestli potřebuješ poradit…«

„Dnes mi všichni jenom radí."

»Jak chceš.«

„Odpusť. Poslouchám tě."

»Začni jednat tak, aby ti nebylo na zvracení. Ani z chlastu, ani ze sebe samého. A ještě něco.«

„Ano?"

»Hosty z daleka vždycky pohosti husím masem.«

„Cože?"

»Vím, že je chováte. Mám dobré uši, slyšel jsem kejhání za palisádou.«

„Ale jak to souvisí…"

»Slyš mou radu! Pro hosty znavené dlouhou cestou vždy tu nejtučnější husu vyber a upéct ji nechej. Játra, srdce a plíce však stranou odlož, a pokud bude hosta nějaké čarodějné zvíře provázet, syrové mu je dej snísti!«

Kručina přimhouřil oči. Měl podezření, že si z něj přízrak utahuje. Vlk se zvedl na všechny čtyři a obrátil čenich proti proudu řeky. Velmož se zadíval tím směrem. Něco se tam pohybovalo. Jakási černá skvrna, temnější než noční krajina kolem.

»No konečně. Dneska mi pořádně vytrávilo. Pamatuj na mou radu, kníže.«

„Kdo se blíží? Koho provázíš?"

»Věř mi,« odfrkl si Goryvlad. *»Jestli jsi neslyšel o mně, zaručeně neznáš ani jeho.«*

KAPITOLA TŘETÍ

DUCHOVÉ A ZNAMENÍ

V palotě panovala tlačenice, až stěny praskaly. Kolem hořícího ohniště se tiskli stařešinové, vladykové a členové knížecí družiny. Zpoza nich natahovali krky ostatní Štěčané. Kdo měl trochu štěstí, seděl na lavici, špalku nebo prostém stolci, ostatní se tísnili mezi vyřezávanými sloupy a snažili se prodrat dopředu.

Každý chtěl vidět ten zázrak. Vlk ale rychle schlamstl vnitřnosti ze dvou hus a natáhl se k nohám svého společníka, kde splynul se stínem. Pohledy se přesunuly k muži.

Kdyby někdo proměnil havrana v člověka, vypadal by přesně takhle. Dlouhé černé vlasy, dlouhý tmavý plášť, on sám dlouhán, půl pídě do sáhu. Šlachovitý, ale ne vyzáblý, pevný a ohebný jako prut nejlepší oceli. Z dlouho neoholené tváře proťaté jizvou hleděly hlubokánské černé oči. Ještě větší pozornost poutal náhrdelník z baziliščích lebek a meč s démonickou tváří na záštitě. Luk měl skládaný, dvakrát prohnutý, vykládaný rohovinou. Takové v těchto končinách vídali jen zřídka, a vždy ohlašovaly cizince z dalekých krajů.

„Vítej tedy ve Štětíně, Rogane," chopil se Kručina rohu s medovinou. „Na tvé zdraví."

„Na tvé, kníže." Černooký si řádně přihnul. Kručina si přivoněl

k rohu, obezřetně usrkl, poválel nápoj na jazyku, zamračil se na Tverjana a Vseslavu – dívali se jinam – a až potom se pořádně napil. Také ostatní přítomní začali pošilhávat po soudcích, pohárech a rožních. Kručina zkřivil rty. Než však stačil nevlídně zabručet, od dveří se začal šířit ruch.

„Je to pravda?“ vyhrkl kdosi. „Zavítal k nám černokněžník?“

»To se podívejme,« vykoukl Goryvlad zpod lavice. *»Přece jen tu o nás slyšeli.«*

„Z cesty! Nechte mě projít!“

Shromáždění se s dupáním po nohou, šťoucháním lokty a tichými nadávkami rozestoupilo. Uličkou se protáhl muž v prostém, původně bílém rouchu, s plnovousem po pás a kněžským žezlem v ruce – hlavice měla tři vousaté obličeje.

„Vládce Krvavého ohně!“ zvolal žrec. Našel si kousek volné podlahy, poklekl, žezlo položil vedle sebe a sklonil čelo k zemi. „Tolik jsem toho o tobě slyšel!“

„Že ses nepodělil,“ utrousil Kručina.

„Vstaň, žreci,“ zabručel cizinec.

„Proudí v tobě divotvorná krev samotného Černoboha. Vládneš posvátné Kančí hoře, která se tyčí nad prameny Odry, naší matky!“

„To má být důvod, aby sis kvůli mně ošoupával kolena?“

„Jsem Zlatojar,“ zvedl žrec hlavu. „Bohové jsou dobří, že ti ukázali cestu do našich končin!“

»Ve skutečnosti jsem to byl já.«

Žrec vytřeštil oči na mohutný černý čenich, který se vynořil ze stínu pod lavicí. „Ty… musíš být Goryvlad, vůdce Černobohovy smečky…“

»Ve výslužbě.«

Zlatojar zapřel žezlo do země, přidržel se lavice a vstal. „Co tě přivádí do Štětína, ó mocný?“

„Jen projíždím. Ráno pokračuji v cestě.“

„Na Rujánu,“ doplnil Kručina.

„Na Rujánu?“ zvolal žrec. „Tam tě nečeká nic dobrého.“

„Zřídka mě volají na místa, kde čeká něco dobrého.“

»I zřídka je silné slovo.«

„Povolali tě kněží ze Svetovitovy svatyně?“

„Údajně jsou obklíčení, na pokraji zániku. Ochranná kouzla slábnou a nepřátelé jsou čím dál odvážnější. Velekněz provedl obřad a vyslal zprávu, srozumitelnou jen čarodějům, vědmám, zaklínačům. Zoufal si, prosil o pomoc…“

»Sliboval štědrou odměnu.«

Černokněžník nehnul brvou. „Pospíchal jsem. Ale kdo ví, jestli svatyně mezitím nepodlehla."

„Podle posledních zpráv se drží. Takže ji pořád můžeš zachránit. Zastavit ten ohavný příval z černých lodí."

„O nepřátelích nic nevím," přiznal Rogan. „Prý nějaká cizí horda ovládla ostrov a odřízla svatyni od světa."

„Všechno ti povyprávím, jen co svlažím hrdlo. Kníže," prohodil žrec přes rameno, „pohár piva."

„Jsem tvůj zasraný sluha?"

Zlatojar ztuhl. Pak se pomalu otočil ke stolci. „Jak..."

„Anebo vypadám jako otrokyně, že mi rozkazuješ?" zavrčel velmož, zaťal prsty do opěrek a vstal. Bez zapotácení.

„Kníže," couvl žrec, „radši si sedni. Jsi zesláblý..."

„Zavři hubu!"

Tlačenice v síni ztichla. Ti vzadu začali ještě více natahovat krky, stavět se na špičky, div že nelezli po sloupech na trámy pod krovem.

„Neraď mi," pokračoval vladař zlověstně. „Ty ani nikdo jiný. Dnes už bylo vašich rad dost. Darmožrouti prašiví, zákeřní, věrolomní. Co tu vlastně chcete? Co nasloucháte, co čenicháte, na co číháte? Táhněte z mého domu. Slyšíte?! Všichni ven!"

Chvíli se nikdo nehýbal, nepadlo jediné slovo. Potom Tverjan vstal z lavice a obrátil tvář ke shromáždění.

„Kníže vydal rozkaz. Nechte nás!"

„Ty taky," uťal Kručina.

Tverjan se k němu prudce otočil.

„Nečum jako prdel z roztržených gatí. Padej! Dusím se! Je vás tu jako much na lejně. Když se chcete nažrat a nachlastat, tak je vám moje společnost dobrá. Jinak byste mě utratili jako nejslabší štěně z vrhu. Už ať vás nevidím! Kdo nedolévá pití a neotáčí rožněm, nemá tu co dělat!"

Jako první se uraženě otočili vladykové a stařešinové. Zamířili ke dveřím, čímž přiměli ohromený dav, aby se obrátil k odchodu. Kručina je vyprovázel zachmuřeným pohledem, dokud v palotě nezůstala jen ukřanská otrokyně a Žiga, nejmladší kněžna. Zavřeli okenice, zabouchli velká vrata.

Vládce Štětína klesl na stolec a natáhl se pro roh. Když se důkladně napil, ústa se mu zkřivila úsměvem.

„Přesně tohle jsem potřeboval," zasténal. Zjevně nehodnotil medovinu.

»Asi už jsi dlouho nezvýšil hlas,« vystrčil Goryvlad hlavu.

„Ani si nepamatuju kdy. V poslední době mi bylo všechno ukradené. Sotva jsem vnímal svět."

„Příliš chlastu?" sledoval ho Rogan upřeně.

„*Příliš* je slabé slovo."

„A důvod? Ne že bych chtěl strkat nos do tvých věcí..."

„Popořádku. Všechno spolu souvisí. Ptal ses mě, k čemu došlo na Rujáně. Ano, přepadli ji cizinci. Za všechno ale může Dolgoživ, kníže Ránů."

„To mi vysvětli."

„Ženo, přines nám pivo!"

Žiga poslušně odcupitala k soudkům v zadní části paloty. Kručina se pohodlněji uvelebil v křesle.

„Nevím, jaké máš znalosti o Rujáně, jižane..."

„Chabé. Tam u nás je to jen bájný ostrov někde u jantarového pobřeží."

„Na Rujáně stojí tři velká hradiště. Korenica na jižním konci, Rugard uprostřed a Arkona na severu. Rugard byl odjakživa sídlem knížete Ránů. Arkoně vládnou žreci. Ránové se ještě za Dolgoživova života zavázali odevzdávat svatyni desetinu kořisti. I mnozí vladaři z pobřeží putují na Arkonu obětovat Svetovitovi a žádat o věštbu. Volgost, Volin, Vlčané, ani Štětín nezůstal stranou. Ve svatyni se mnoho let shromažďovaly cenné dary. Zlato, stříbro, jantar. Skutečný poklad. A Dolgoživ po něm zatoužil. Prohlásil, že jeho loďstvo zajišťuje Ránům obživu a respekt. Požádal žrece, aby se mu podřídili a vydali část pokladu k postavení větší flotily, s níž by si podmanil okolní knížectví. Velekněz Pravoslav ale poslal Dolgoživa do háje."

Žiga přinesla pivo. Muži se napili. Goryvlad se pokoušel uhranout husy nabodnuté na rožni.

„Dolgoživ přemítal, jak získat zlato Arkony. Svatyni prý chrání moc bohů, kouzla a zaklínadla. Navíc si žrecové vybudovali vlastní vojsko. Arkonské hradiště střeží tři sta mužů. Každý z nich byl vyslán na Arkonu už jako dítě a byl vychován ve slepé oddanosti Svetovitovi a žrecům. Neporazitelná družina. Dolgoživ věděl, že svépomocí svatyni nedobude..."

„Tak povolal žoldnéře."

Kručina přikývl. „Prý vykonal obřad s mnoha lidskými oběťmi. Jejich krví vyvolal démonické vojsko z mlh. Myslel si, že mu ta chamraď bude sloužit, krutě se ale zmýlil."

„Co jsou ti cizinci zač?“ naklonil se černokněžník dopředu, lokty opřel o kolena.

„Ti, co velí, si říkají aelfové. Bílí. Vysocí, plavovlasí, s hadíma očima. Kdysi prý byli vznešení, poloviční bohové. Dnes jsou z nich jen krvelační zabijáci. Praví běsové. A vynikající lukostřelci, to se musí nechat. Pak jsou tu ti druzí. Dwergové. Přesný opak svých pánů: malí a tupí jako polena, ale silní, divocí, nebezpeční. Prý žerou lidské maso.“

„Mají magické nadání?“

„Dwergové? To sotva.“

„Ti druzí.“

„Říká se, že Ormskalda, vládce aelfů, doprovází čaroděj. Umí věštit a zaklínat. Ochranu Arkony ale nezlomil. Alespoň zatím. Havěť obsadila celý ostrov, zavraždila hlupáka Dolgoživa, dobyla Rugard i Korenici. Arkonský mys je ale pořád svobodný. Doufejme.“

„Doufejme,“ přikývl černokněžník a znovu se napil piva. „Jinak jsem tu cestu vážil zbytečně.“

»Ani nemluv. Asi mi upadnou tlapy.«

„Co máte v plánu?“ vyzvídal Kručina.

„Dostat se do Svetovitovy svatyně. Dáme se žreci hlavy dohromady a něco vymyslíme. Ale jak to tak poslouchám, Arkona čelí velké přesile. Jen my dva situaci nezvrátíme.“

»Hodilo by se nám opravdové vojsko.«

„Kde ho vzít?“ pokrčil Kručina rameny. „Pobřežní vládcové si střet s Ormskaldovou hordou určitě nechtějí zopakovat. Ty svině je těžké zabít. Hodně těžké. Musí na ně jít velká přesila. Žádný kmen nemá dost bojovníků…“

„A kdyby se knížata z pobřeží spojila?“

Kručina se zašklebil. „Zjevně jsi v těchhle končinách poprvé. Tam u vás rody a kmeny žijí ve svornosti?“

„Jak které, jak kdy.“

„Zdejší jsou jako kočky, psi a potkani na jedné hromadě. Obodrité nesnášejí Vlčany, Vlčané Štěčany, my Voliňany, Volinští Obodrity… Hotová pavučina nenávisti. Spojenectví uzavíráme, jen když chceme přeseknout podkolenní šlachy někomu třetímu – a hned nato se rozkmotříme a porveme se o kořist nebo kus bahnité půdy.“

„A přece vás něco spojuje.“

„Nenávist k Frankům a Sasům? Ani to už neplatí. Obodrité se s nimi spřáhli…“

„Mluvím o Arkoně. Říkal jsi, že svatyni mají v úctě všechny kmeny.

Pro její záchranu by velmožové mohli zapomenout na spory. Alespoň na nějaký čas."

„Neumím si to představit. Každý chce být vůdcem smečky."

»A co kdyby ji vedl skutečný vlk?«

„Cože?"

Rogan sklonil zrak. „Co se ti honí hlavou, Gorjo?"

»Klaní se svatyni, protože se bojí bohů. A co jejich vyslanců? V tomhle směru dokážeme být přesvědčiví. Co ty na to, kníže?«

Kručina svraštil čelo, zamyšleně pokýval hlavou. „Něco na tom je. Ale jsou tu i jiné důvody, proč se knížata z pobřeží neodváží zaútočit na Rujánu."

„Jaké?"

Velmož se zhluboka nadechl, přihnul si z rohu, hřbetem ruky otřel z úst sliny. „Viděl jsi to spáleniště. Sám Ormskald, kéž chlastá Triglavovy chcanky, připlul do Štětína. Bránu hradiště jsme mu zabouchli před nosem, ale museli jsme se dívat, jak horda vyvražďuje a vypaluje pobřežní osadu. Nakonec podpálil posvátný ořech na jižním kopci, shromaždišti našich předků. Ještě hořel, když Ormskald došel k bráně a zakřičel, že nás spasí jen tučné výkupné. Podvolil jsem se. Vzali všechno, co zůstalo po zimě. K tomu otroky a..."

Kručina zmlkl. Rogan sledoval, jak se kroutí v křesle; jako by vysychal před očima.

„Koho ti vzali, kníže?"

„Moje tři chlapce. Prý jako rukojmí. Neměl jsem na vybranou. Ale jen co chlapci vyšli z brány, ti zkurvenci srazili Živka, mého prvorozeného, na kolena. Ormskald tasil meč a..." Kručinovi se znovu zasekl hlas v hrdle. „Jeho tělo dali dwergům a hlavu hodili přes palisádu. *Přibij si ji nad dveře*, smál se ten pytel sraček. *Aby ti připomínala, že stejně skončí i mladší synové, jestli se nám zkusíš vzepřít!* Potom pohrozili, že se na podzim vrátí, a odpluli. I s mými syny. Triglav je opatruj. Baženovi je teprve jedenáct a Krasnomirovi sedm, ještě ani neprošel obřadem postřižin..." Kručinova tvář klesla do dlaní.

„Proto ses tak spustil?" zeptal se Rogan. „Zármutek jsi utápěl v poháru a jednoho dne jsi zjistil, že nedokážeš přestat?"

»Proto tě chtěli sesadit?«

Velmož si odkašlal. „Dali mi na vybranou. Knížecí meč, nebo roh s jedem."

»Není divu, že jsi na ně neměl náladu.«

Kručina se nadechl. „Zůstal jsem sám. Úplně sám. Všichni se ode mě odvrátili, včetně vlastní rodiny. Nevím, co mám dělat."

„To je jednoduché. Vyber si meč."

„A co s ním?"

„Shromáždi bojovníky a pojď s námi na Rujánu."

„To se snadno řekne."

„A snadno provede. Stačí si vytyčit směr a pak z něj neuhnout."

„Neposlechnou mě. Nikdo mě už nerespektuje."

„Zase začnou, když jim ukážeš sílu. A když tě podpoříme. Gorja má pravdu. Umíme být přesvědčiví."

»Velmi přesvědčiví.«

„Mám málo mužů. Svolám jen čtyři sta, nanejvýš pět set bojovníků..."

„To pro začátek stačí. Přidají se i další kmeny, uvidíš."

„I kdyby, co bude s mými chlapci? Mám je snad obětovat?"

Rogan se poškrábal na bradě. „Uzavřeme dohodu, kníže. Slib, že překousneš pýchu, chopíš se meče a pomůžeš nám shromáždit kmeny pod jedním mečem. Za to udělám všechno pro záchranu tvých synů."

„Takovou moc nemáš."

„Co ty víš?" Rogan narovnal ramena, sevřel čelisti a přimhouřil oči. Kručina zřetelně ucítil, že se něco změnilo. Naskočila mu husí kůže, že by mu ptáci opékající se nad plameny mohli závidět. Z koutů paloty se natáhly stíny.

Černokněžník otevřel oči. Hořely rudým plamenem.

„Teď mi věříš?" zeptal se Rogan zvláštním hlasem.

Kručina seděl jako přikovaný. „Takže je to pravda," hlesl. „Máš v sobě sílu bohů."

»Pochyboval jsi o tom?«

Rogan sklonil hlavu a nadechl se. Když vzhlédl, oči měl zase temné. Kručina rozechvělou rukou pozvedl roh a dopil poslední zbytek piva.

„Jsi pozoruhodný muž, Rogane. Ještě před chvílí jsi neznal všechny okolnosti. Teď plánuješ velké spojenectví kmenů a útok na Rujánu."

„Jen si tím chci ulehčit vlastní poslání."

„A co já? Vkročím do písní jako vládce, který vehnal svůj lid do záhuby?"

„Anebo jako hrdina a velký vítěz."

„Na něco takového nemám sílu. Pořádně jsem se zničil. Bývá mi strašně zle, souží mě bolesti. Sotva stojím na nohou, natož abych ještě dokázal zvednout meč..."

»S tím ti pomůžeme.«

„Vyznáte se i v léčení? V bylinkách, tajných odvarech…“

»Vypadáme jako babky kořenářky?«

„Tak jak…“

»Prostě tě nepustíme k chlastu.«

„Och…“

»Ty husy už myslím budou. Voní tak, že se ohlížejí i staří na Veledubu.«

„Pojďme jíst,“ přikývl Rogan. „Pak probereme podrobnosti.“

„Očekáváš, že než oberu husí křidýlko, stihne se mi všechno utřepat v hlavě?“ Kručina si dlaní promnul obličej, ještě jednou nevěřícně zavrtěl hlavou a nadechl se. „Ženy! Noste jídlo!“

»Co to vyvádíš, bráško?«

»Co máš na mysli?«

»Kde jsi vzal ten velkolepý plán se sjednocením kmenů?«

»Slyšel jsi, co se děje na Rujáně. Sami si s tím neporadíme.«

»Dobrá, ale ty se tady snažíš vyvolat válku!«

»Samozřejmě. Masivní útok je jediná možnost.«

»Pokud si dobře vzpomínám, chtěli jsme se nenápadně dostat na ostrov, porozhlédnout se, zjistit, čemu přesně máme čelit…«

»To uděláme. Jenom nám bude krýt záda vendská flotila. Lodě plné chlapů dychtících po odplatě za nedávné drancování.«

»Kde vezmeš flotilu?«

»Už máme štětínskou. Další se přidají.«

»Nepředbíhej. Kručina se ještě nerozhodl.«

»Vím, co ho nadobro přesvědčí. Anebo kdo.*«*

»I tak… spolehneš se na opilce? Je nemocný na těle i na duchu, jasně to cítím. Tohle má být náš vyvolený?«

»Takoví, co klesli na dno, se mají od čeho odrazit. O to rychleji pak vyplavou nad hladinu.«

»Podívejme se na něj, na mudrlanta…«

»Kručina má silné pohnutky. Očividně miloval zabitého syna. A záleží mu i na zbytku rodiny. Chlap, který dokáže být dobrý otec, ještě není ztracený.«

»Už se jednou zlomil. Jestli se to stane znovu…«

»Tak najdeme náhradu. Hlavně ať postaví vojsko.«

»Což, mimochodem, nepotrvá jeden den. Pořádně se zdržíme.«

»Nejdřív ti vadí, že na to jdu zhurta, pak že bude dost času všechno

naplánovat? Jestli tě žerou roupy, můžeš se na Rujánu proběhnout sám. Trochu povyzvídat, možná zajít na Arkonu…«

»Zapomínáš na jednu drobnost. Rujána je ostrov. Věc obklopená vodou. Fuj! Radši bych navštívil ostatní kmeny. Připravil půdu, než do ní Kručina začne zasévat zárodky spojenectví. Pojďme na Volin, do Volgostu. Než se Štěčané přichystají na boj…«

»Přemýšlel jsem o tom. Jenže za těchto okolností musí alespoň jeden z nás zůstat tady. Podpořit Kručinu, jinak ho neposlechnou. Je tu spousta zrádných úmyslů. Ten pobočník si pořád pohrává s myšlenkou, že knížeti vrazí dýku do ledvin.«

»Všiml jsem si. Kupodivu se zdá, že mu opravdu jde spíš o budoucnost kmene než o vlastní prospěch. Nebylo by lepší, kdyby Štěčany vedl on? Je mladý, rázný, nezaváhá kvůli rukojmím…«

»Jen ať to zkusí právoplatný kníže. Když se vzpamatuje, dobře. Když ne, dáme šanci jinému. Tak nebo tak je nutná naše přítomnost. Když jsme se trmáceli tak daleko, udělejme, co je potřeba, a udělejme to pořádně. A teď laskavě vypadni z mé hlavy, chci se v klidu najíst.«

»Nech mi ještě kousek.«

»Vždyť jsi úplně sám spořádal celou husu! Tady máš kost.«

»Haf, do prdele!«

„*Otče*."

Kručina sebou škubl, otevřel oči a zvedl obličej z poslintané houně. Z hrdla se mu vydralo nesrozumitelné chroptění. V hlavě mu hučelo a střevy se přelévala bolest, jako by snědl hrst rezavých hřebíků. Ústa měl vyprahlá a zároveň ho tlačil plný měchýř.

„*Otče?*"

Rozhlédl se. Spal sám, ženy se už dávno odstěhovaly do přístavku a na noc se zavíraly na závoru.

Byla tma. Noc. Promnul si oči. Kožešinu ve dveřích lemovalo narudlé zlato z ohniště v hlavní síni.

Na pozadí přísvitu prošel stín. Zevnitř.

„Bohové…" Kručina zašátral vedle postele, kde míval položený meč. Napadlo ho, že když to spiklencům nevyšlo s rohem, možná to zkusí s nabroušeným železem.

„*Neboj se*."

Hlas zněl divně, nepřítomně, jako by ani nevycházel z úst.

„Goryvlade?“ Velmož konečně nahmatal meč. Sevřel rukojeť a obrátil se na záda.

„*To jsem já, otče. Nepoznáváš mě?*“

Postava znovu zastínila světlo ve štěrbinách. Kručina si byl jistý, že tentokrát z vnější strany, přestože kožešina se mezitím ani nezachvěla.

„Živko?“

Nedostal odpověď. Přemítal, jestli se mu to nezdá, ale hřebíky v břiše se ho snažily přesvědčit, že je opravdu vzhůru. Vyhrabal se z lůžka. V jedné ruce svíral meč, druhou se přidržoval stěny. Došoural se ke dveřím a opatrně odhrnul kožešinu.

Stín dřepěl za ohništěm, jako by se chtěl ohřát. Uhlíky už jen doutnaly.

„Živko?“ zachraptěl Kručina znovu.

„*Jsem to já, otče.*“

Knížeti se skoro podlomila kolena. „Můj chlapče…“

„*Už nejsem tvůj.*“ Přízrak se vztyčil, černá skvrna na pozadí hlubokého šera. „*Patřím do světa duchů. A brzy se tam musím vrátit.*“

„Odvedeš mě s sebou? Proto ses zjevil? Nastal můj čas?“

„*Ne. Budeš žít. Musíš se uzdravit a pomstít mě.*“

„To chci. Hodně. Ale bojím se o životy tvých bratrů. Pokud je ještě neposlali za tebou…“

„*V Návu zatím nejsou.*“

„Bohům budiž díky. Jenže když vytáhnu do boje, Bažen a Krasnomir se ocitnou ve smrtícím nebezpečí. Nedokážu je obětovat.“

„*Co je jim souzeno, to se stane. Jejich duše nebudou trpět. Ani já netrpím. Les věčnosti je pohostinný k těm, kdo nezatížili svědomí zlým skutkem.*“

„Živko… u černé hlavy.“ Kručina se ztěžka opřel o dřevěnou zárubeň. „Tohle musí být sen…“

„*Není. Opravdu jsem tady.*“

„Ale jak ses dostal…“

„*Vzmuž se, otče. Poslechni černokněžníka.*“

„Co když selžu?“

„*Smrt nepřátelským ostřím vloží tvé jméno do písní. Smrt na dně poháru tě uvrhne jen do hanby a nakonec do zapomnění.*“

Kručina se zhluboka nadechl. „Odpusť mi, Živko. Že jsem tě nechal zahynout cizí prackou…“

„*Co se stalo, už nejde odestát, otče. Neutápěj se v zármutku. Mysli na dny, které přijdou. Drž hlavu vzhůru. Ať tě Štěčané zase hrdě následují. A nejen oni.*“

„Tak si to přeješ?“

„*Ano. Teď se rozloučíme.*“

„Už musíš jít?“

„*Znovu už se nesetkáme. Alespoň dokud i tebe Morana neodvede k branám Návu.*“

„To může být brzy.“

„*Může, a nemusí.*“

„Je tě škoda, chlapče. Škoda přeškoda. Byl by z tebe veliký vladař.“

Na to už přízrak neodpověděl. Vzdálil se ke dveřím, jako by chtěl vyjít na dvůr. Dveře se však ani nepohnuly. Stín se rozplynul ve tmě.

Kručina se sesul podél zárubně a tvář mu klesla do dlaní. Zuby měl zaťaté.

„Tak jak?“ zeptal se Rogan, když se ze tmy vyloupl černý obrys.

„*Řekl jsem, co jste chtěli*,“ odvětil přízrak.

„Uvěřil ti?“

„*Ano. Více ode mě nežádáš?*“

„Věř mi, není to málo. Tohle drobné postrčení směřuje k důležitému rozhodnutí.“

»Doufejme, že i k velkým skutkům,« poznamenal Goryvlad.

„*Ten muž… byl opravdu můj otec?*“

„Jistěže.“

„*Je sklíčený. Zlomený. Slabý.*“

„Protože ztratil to, na čem mu nejvíc záleželo. Tebe. Díky tomuto setkání si vzpomene, kým býval předtím.“

Přízrak stál se svěšenou hlavou a zdálo se, že ho noční vítr každou chvíli strhne a rozmetá jako hromádku suchého listí. Stáli na nízkém vršku uprostřed vypáleného štětínského podhradí. Tyčil se na něm posvátný ořech. Oheň z něj zanechal jen kmen a silnější větve. Žalostný pahýl se černal proti temně modré obloze jako očazená ruka, trčící z deštěm uhašené pohřební hranice. Goryvlad ho obcházel, jako by zápasil s nutkáním zvednout zadní nohu.

„*Vzpomínky,*“ hlesl přízrak. „*Moje jsou pryč. Ze života zůstala jen šedivá šmouha…*“

„*Protože je to jen krátký a většinou bezvýznamný záchvěv ve věčnosti.*“

Rogan a Goryvlad se ohlédli. Ve tmě zasvítil bledý obličej a bílé roucho, obojí lemované záplavou havraních vlasů. Postava byla drobná, ale přece z ní sálala síla hubit davy jediným mávnutím ruky.

„*Moje rodina…*“ začal Živko.

„*Tvoje jediná rodina jsem já,*“ uťala Morana a přešla k ponuré dvojici. Bosá chodidla nevydávala žádný zvuk. „*Vidíte, co tím způsobujete? Zmatek. Neklid. Otázky. Proto Rohatý nesnáší, když někdo tahá duše zpátky do světa lidí.*“

„Vždyť to neděláme každý den.“

„*To by ještě scházelo!*“ zavrtěla bohyně hlavou. „*Pomyšlení, že se podílím na vašich tricích a podfucích…*“

»To všechno kvůli bohům na Veledubu. Jejich svatyně byly zneuctěny. A ta nejhonosnější může padnout do rukou…«

„*Ale no tak! Kvůli bohům, to určitě. Na to vás znám až moc dobře. Hlavně tebe, blecháči jeden prohnaný, zrádný, zákeřný…*“

»Lichotíš mi.«

Bohyně se otočila k černokněžníkovi. „*Dávej si pozor. Jsi daleko od Kančí hory. Podzemní proudy, které tě napájejí z pramene Krvavého ohně, jsou v těchto končinách řídké a slabé. Neplýtvej silou na podobné malichernosti.*“

„Je to součást plánu.“

„*Na tvém místě bych se více spoléhala na pozemské schopnosti. Kouzla si šetři na skutečný boj.*“

Neurčitě pokýval hlavou. „Díky, že jsi nám pomohla.“

Přikročila ještě blíž, skoro se ho dotkla hroty drobných ňader. „*Tentokrát jsi dlužen ty mně. Kdy dostanu odměnu?*“

Rogan pokrčil rameny. Oči mu poblikávaly jako uhlíky v ohništi.

„*Jsem shovívavá. Víc, než je přípustné. Ale jednoho dne…*“ Ukročila stranou a vzala Živka za nehmotnou ruku. „*Dost hloupostí. Vracíme se.*“

Vítr zafoukal silněji. Zapleskal Roganovým pláštěm, načechral Goryvladovi srst a popadl obě zjevení. Rozplynula se jako černá mlha.

Černokněžník vydechl a přivřel oči. Když je znovu otevřel, byly černé a studené. Meč, který dosud svíral v ruce, zasunul do pochvy.

„Ještě kněz.“

Goryvlad se pořád díval na ořech. *»Co takhle zařídit, aby na něm vyrašily zelené větvičky? Štěčané by to považovali za mocné znamení.«*

„Nechceš, aby se rovnou obsypal květem?“

»No…«

„Nic takového. Kvetoucí souška – to už by bylo příliš. Kdo ví, jak by si to vyložili.“

»Věřili by, že se do stromu vrátila božská síla.«

„Žrec zatím bude stačit. Kdyby jim to bylo málo, zkusíme jiné *triky a podfuky*."

»Hehe.«

Prošli kolem ohrady s kůly nahoře vyřezávanými do podoby koňských hlav. Zpod přístřešku na ně zafrkal černý stín.

»Tvůj čas přijde, kamaráde. Jen vydrž.«

Vraník zakoulel očima, pohodil hřívou a zaržál.

Další ohrada ověšená býčími, koňskými i lidskými lebkami chránila samotnou svatyni. Dřevěnou střechu držel půltucet masivních, bohatě vyřezávaných, pestře pomalovaných sloupů. Namísto stěn byly mezi nimi natažené závěsy ze vzácného purpurového sukna. Vítr jimi zlostně poškubával, ale byly dobře připevněné.

„Kdo je tam?" ozvalo se ze svatyně. „Kdo takhle pozdě ruší bohy?"

„My," odvětil Rogan.

Ze tmy uvnitř vyšel vousáč. Tříhlavé žezlo držel jako kopí nastavené proti nepřátelské jízdě.

„Černokněžník?" hlesl Zlatojar. „Co tě přivádí?"

„Chci uctít vaše božstvo."

„Uprostřed noci?"

„A promluvit si. Mezi čtyřma očima."

»Šesti.«

Žrec opřel žezlo patkou o zem. „Nikdo jiný tu není. Mluv."

„Nejdříve vzdám hold Triglavovi."

„Odevzdej oběť mně. Do svatyně smějí vstoupit jen..." Zlatojar zmlkl a vyvalil bulvy na Goryvlada. Vlkovy oči vzplály krvavým ohněm.

»Kdo? Vyvolení? Vyslanci bohů? Ti, kdo nalezli cestu z Lesa věčnosti?«

Černokněžník nepostřehnutelně pohnul rukojetí meče pod pláštěm, takže špička pochvy dloubla vlka do boku.

„Tuto oběť můžeme odevzdat jen přímo."

„Co je to?"

„Černobohova krev."

Žrec ztuhl. Počkali, než popadl dech. Ukročil stranou a pokynul rukou dovnitř. „Vstupte. Triglav vás jistě přijme."

Uprostřed svatyně se nad ohništěm tyčila majestátní, z lipového kmene vytesaná modla. Svírala roh a sekeru, na opasku měla tři meče, přes ramena přehozený plášť se zlatým a stříbrným vyšíváním.

Z rozšířené části nahoře vystupovaly tři tváře, každá hledící jiným směrem. První byla pozlacená, protože nahlížela do prosluněného světa bohů na nebesích, v koruně Veledubu. Druhou postříbřili, ta dohlížela na svět smrtelníků. Poslední natřeli načerno, protože viděla podsvětí, Náv, království duchů.

Trojitá hlava měla oči převázané zlatou stuhou. Žrec ji sundával jen výjimečně, když žádal boha, aby nahlédl do některé ze tří sfér a promluvil o tom, co viděl.

Rogan před modlou poklekl a sklonil hlavu.

»To myslíš vážně?« loupl po něm Goryvlad okem.

»Projev trochu úcty.«

Vlk si odfrkl, ale pak se posadil, přední tlapy natáhl před sebe a sklonil čenich k zemi. Zlatojar poklekl vedle nich. Rogan vytáhl zpod pláště nůž a bez okolků si jím rozřízl levou dlaň – hluboko, ostří zaskřípalo o kost. Žrecovy oči se rozšířily ještě víc.

„Pro tebe, mocný Triglave!“ zvolal černokněžník a švihl rukou. Krev cákla na modlu, zasyčela v ohništi. Rogan sevřel ruku v pěst. Když ji otevřel, rána na dlani byla pryč, zůstala jen rozmazaná krev. Zlatojar nevycházel z údivu.

„To je nesmírně vzácná oběť, černokněžníku.“

„Potřebuji tvou pomoc,“ řekl Rogan a ruka s nožem znovu zmizela pod pláštěm.

„Ty mou?“ podivil se žrec. „Nemám představu, co bych mohl…“

„Kníže ráno přijme meč.“

„Och… skutečně?“

„Věř mi.“

„To je… dobrá zpráva.“

„Vím, co Kručina v poslední době vyváděl. Dal vám spoustu důvodů, abyste si ho přestali vážit. Dokonce jste se ho pokusili zbavit.“

„Ale to není…“

„Je to pravda,“ odsekl černokněžník. „Navzdory tomu vás Kručina nebude povolávat k odpovědnosti. Za to mu znovu odpřísáhnete věrnost. Ty, stařešinové, vladykové, Tverjan s družinou, všichni. Zítra se všechno změní. Kručina se postaví na pevné nohy a Štěčané znovu budou mít rozhodného vládce.“

„To rád slyším,“ odpověděl Zlatojar tónem, který stále prozrazoval pochybnosti.

„Chvíli potrvá, než se mu vrátí zdraví a někdejší síla, ale už ráno se ujme svých povinností. Vyšle jezdce s krvavou sekerou, aby svolali všechnu zbrojnou sílu.“

„Proč?“

„Útok na Rujánu.“

„Útok na… mocní bohové!“

„Štěčané nepůjdou sami. Přidá se Volgost, Volin a možná další kmeny. Ale o to se postarám později. Teď je důležité, aby za Kručinou svorně stáli všichni ve Štětíně. Válečná výprava potřebuje dobré znamení. Tím se dostáváme k mé žádosti. Jsi moudrý muž. Určitě chápeš, co mám na mysli.“

Zlatojar zíral s pokleslou čelistí. „Mluvíš o věštbě.“

„Viděl jsem venku posvátného koně. Určitě ho před každou výpravou necháváte překročit zkřížená kopí.“

„Ano. Pokud vykročí levou nohou, je to zlé znamení. Když pravou, tažení bude úspěšné.“

„Postarej se tedy, aby to byla pravá noha.“

„Věštba je v moci bohů…“

»Ale no tak,« zvedl Goryvlad hlavu. *»Chceš říct, že jsi ji nikdy neovlivnil? Že nemáš vraníka vycvičeného, aby použil nohu podle tvého nenápadného pokynu? To bys mě zklamal. Každý pořádný žrec to má takhle zařízené. Kmeni je třeba dát přesně to znamení, které právě potřebuje.«*

Zlatojar sklopil zrak a přihrbil se, jako by měl strach, že si Triglav strhne stuhu a probodne ho vševidoucím pohledem. Modla se však ani nepohnula.

„Spoléhám na tebe,“ pokýval Rogan hlavou a vstal. „Určitě chápeš, že můžu příznivá znamení zařídit sám. Ale neudělám to. Chci, aby měl vladař podporu vlastních lidí. Včetně těch, kdo střeží posvátná místa. Uděláš to?“

„Vynasnažím se,“ zachraptěl žrec. „I když to Štěčany vžene do války.“

„Sami jste knížeti nabídli meč. Tak teď přijměte důsledky. Gorjo?“

Černokněžník a vlčí démon vyšli ze svatyně a nechali žrece shrbeného před tříhlavou modlou.

»A teď?« zeptal se Goryvlad.

„Teď se konečně půjdeme vyspat.“ Rogan naklonil hlavu doprava a doleva, až mu v krku hlasitě zakřupalo. „V následujících dnech bude rušno. Nejméně polovině hodnostářů nebude po chuti, že strkáme nos do budoucnosti jejich kmene.“

»Přesvědčíme je.«

„Jistě. V tom jsme dobří.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

VJEČA

Jako každé ráno vstal Ščupak s prvním světlem. Něco málo zakousl, sebral poslední kousek uzené ryby, vyšel na ochoz před dveřmi a hodil malou oběť do vody, která šplouchala na kůlech pod chatrčí. Tichým hlasem prosil Utopnika a jeho ženu Topielici, stejně jako všechny víly, rusalky, boginky a breginky, aby mu nahnali do sítí bohatý úlovek.

Potom se chtěl vrátit dovnitř, ale uprostřed otočky se zarazil a přimhouřil oči.

Na druhém konci lávky, spojující chýši s břehem, stál muž. Shrbená silueta napůl splývala se šerem příbřežního lesa, ale Ščupak zahlédl matný záblesk na zbroji. Okamžitě sundal z hřebíků u dveří oštěp, který používal při lovu větších ryb.

„Kdo jsi?“ zavolal.

Muž beze slova vykročil po můstku. Ščupak popadl oštěp do obou rukou a namířil na neznámého dlouhý hrot s tuctem zpětných háků.

„Varuju tě!“

Hrbáč kulhal dál. Zastavil se až v polovině lávky, kde byl ke kůlu přivázaný člun. Věnoval mu pozorný pohled.

„Je dost velký,“ zhodnotil. „Co myslíš, uveze koně?“

Ščupak si olízl vyschlé rty. „Když se nebude plašit…“

„Nebude."

„Chceš převézt na jižní břeh?" kývl rybář hlavou přes Pěnu, která pod chatrčí ústila do průlivu a dala mu své jméno.

„Na Orznu," zalétl cizinec zrakem k zelenému břehu za úžinou. „Žádný strach, zaplatím ti. Mám francké stříbro."

Ščupak zamyšleně pokýval hlavou a po chvíli váhání sklonil bodec. „Nechceš se najíst?"

„Nemám čas. Ale jídlo by se hodilo."

„Mám solené ryby."

„Vyber mi aspoň tucet. Zatím přivedu koně."

Ozbrojenec se otočil, vrátil se na břeh a splynul s přítmím v porostu. Ščupak vběhl do chýše. Vylovil ze sudu dvanáct ryb a svázal jim ocasy. Sebral čutoru s čerstvou vodou, pod halenu schoval nůž a s oštěpem v ruce vyšel zpátky na ochoz. Tam ztuhl.

Na lávce zabušila kopyta. Ščupak v životě neviděl krásnějšího koně, ani tak honosně zdobený postroj. Ještě víc ho překvapilo, že pobité sedlo nese ženu. Byla sice zahalená v plášti a na hlavě měla kápi, ale tvar postavy ji prozradil.

Ščupak pukal zvědavostí, ale zároveň mu cosi říkalo, že bude lepší nevědět, co jsou ti dva zač. Vykročil jim vstříc.

„Musíme vymyslet, jak dostat koně..."

„Podívejte!" vyhrkla žena a zvedla ruku.

Ohlédli se. Zpoza výběžku severně od chatrče vyplul mohutný temný obrys.

„U bohů..." vydechla jezdkyně.

„Změna plánu," otočil se ozbrojenec k rybáři. „Musíš nás dostat na jižní břeh. A rychle, pokud je ti život milý!"

Ščupakovi zkřehlo srdce. „Zapřísahám tě při Svarožicovi, neubližuj mi. Dopravím tě do bezpečí, jen mi..."

„Nic ti neudělám, pitomče," odsekl hrbáč a pomohl ženě sesednout. „Ale tamhleti by mohli."

Rybář se znovu ohlédl. Za první lodí se vynořila další. Měla rozvinuté plachty. Byly černé jako uhel.

Ščupak polkl naprázdno. Černé plachty už viděl. Propluly tudy před několika úplňky. Lidé z povodí Pěny pak vyprávěli zkazky o strašidelné posádce.

Ščupak v duchu přivolal bohy, hodil své věci do člunu a přeběhl k cizinci, aby mu pomohl s koněm. Bělouš nervózně pofrkával. Kupodivu se zdálo, že ne kvůli člunu. Tmavým okem házel po blížících se lodích.

Větřil zlo.

Jediná místnost Domu slov měla tvar kruhu, s velikým ohništěm uprostřed a lavicemi a stolci po obvodu. Stěny ze silných trámů zdobily pestře malované řezby. Přísně se z nich mračily vousaté tváře předků, skákala divoká zvěř, snažili se vzlétnout ptáci. Síň byla zasvěcená Svarogovi, prastarému, spravedlivému dárci světla a moudrosti. Jeho modla stála u stěny naproti vchodu – mohutná, zachmuřená, s pozlacenými vlasy a vousy. V jedné ruce svírala kleště, v druhé kladivo. Svarog těmito nástroji ukoval Slunce a porazil zlého podzemního Černohada, který se pokusil nebeský kotouč spolknout – bůh ho popadl kleštěmi, přitiskl mu hlavu ke kovadlině a kladivo práci dokončilo.

Černohada považovali za ztělesnění falešnosti a zrady. Útočil za tmy, která obvykle skrývala zlé, zákeřné, nepřátelské věci. Nic z toho nebylo v Domě slov přípustné. Oheň nesměl nikdy zhasnout a každý, kdo u něj promluvil, musel říkat pravdu.

Černokněžník se zastavil na prahu a v duchu požádal Svaroga o shovívavost a odpuštění za nezbytné lži. Ne že by věřil, že se bůh porady skutečně zúčastní. Necítil přítomnost žádné vyšší síly, jen zbytky prosté magie z úvodního obřadu. Svarog byl potřísněný čerstvou krví a u nohou měl položenou beraní hlavu a črtami zdobenou nádobu z leštěného bronzu. Zbytek obětovaného zvířete se opékal na ohništi.

»Vnitřnosti budou v tom kotlíku,« olízl se Goryvlad. *»Myslím, že stařík dnes žertvu přijme. Stačí, když mě s ním necháte chvíli o samotě. Přesvědčím ho, aby nedělal drahoty.«*

Rogan obešel ohniště. Úklonou ho pozdravili tři mladíci ve slavnostních halenách, kteří připravovali hostinu – do Domu slova nesměly vejít ženy ani otroci. Kromě chlapců byl přítomen jen ten, kdo vječu svolal. Kručinovi patřil stolec s vysokým opěradlem po Svarogově pravici. Seděl shrbeně, jako by jej příliš tížil slavnostní plášť z vlčí kůže i přilbicová čapka s obrubou posázenou jantarem.

„Vypadáš jako mrtvola, kterou zapomněli spálit," utrousil černokněžník.

Kručina po něm loupl pohledem zpod zamračeného obočí.

„V Domě slov se musí říkat pravda, ne?"

Velmož zakašlal a potáhl nosem, ale hlen spolkl – neodvážil se plivnout na zem.

„Vydržíš?“ posadil se Rogan na lavici.

„Neboj se. Snídaně mě opustí správným koncem.“

„Bolesti polevily?“

„Jen nejhorší křeče. Ale v břiše jako by mi zůstal zlomený hrot šípu. Občas mě tak píchne v boku, že se chci zkroutit a kňučet jako spráskaný pes.“

„Pak se držíš statečně. Za tři dny jsi na sobě nedal nic znát. Pokračuj v tom a máme vyhráno.“

„Je příliš brzy myslet na vítězství, když teprve plánujeme válku.“

„Na mnoha cestách je nejtěžší naleznout odvahu k prvnímu kroku.“

»Hehe, cože?« odtrhl Goryvlad pohled od modly a kotlíku.

»Kuš. Slyšel jsem to od písaře v Karlově vojsku.«

„První krok nás teprve čeká,“ zabručel Kručina. „Musíme přesvědčit vladyky.“

„Poslechli volání krvavé sekery. V přístavu přibývají lodě, tábor v podhradí se hemží bojovníky.“

„Stačí jediná nicotná hádka a vrátí se domů. Když v těch kebulích něco zakoření, nevyrveš to ani motykou…“

„I ta nejtvrdší lebka jednou povolí. Jen je třeba vědět, jak ji načít.“

»To je taky moudrost od toho písaře?«

»Vlastní tvorba.«

Kručina hleděl do ohně. „Pořád mám pocit, že se mi to zdá. Že je to jedna z vidin, které mě pronásledovaly, když jsem se zpil do němoty. Znamení, duchové, Černobohův prapravnuk, mluvící vlk…“

»Neumím mluvit. Jen ti vkládám do hlavy své myšlenky.«

„Ještě lepší. Na něco se tě zeptám, Černý. V Domě slov musíš mluvit pravdu.“

„Pokud vím, mám právo i mlčet.“

„Takže mi neodpovíš?“

„Záleží na otázce.“

„Jsou v tom kouzla? V tomhle všem? Zaklel jsi mě?“

Černokněžník také pohlédl do plamenů, jako by byl zvědavý, co tam kníže vidí. „Řekněme, že jsem tě trochu popostrčil. Ale každé rozhodnutí, které jsi v těchto dnech učinil, je tvé vlastní.“

„Mí muži,“ ztlumil Kručina hlas, „jsou přesvědčení, že mě ovládáš. Že jsi ve skutečnosti vječu svolal ty, abys Štěčany poštval do boje.“

„Nic takového. Jen jsem tě přiměl k prvnímu kroku.“

„Takže i můj syn…“ Kručina ztichl.

„Co je s ním?“

„Živko, můj nebohý chlapec... Zjevil se mi v noci po tvém příchodu."

„Vím o tom."

„Byl to trik? Přelud, který jsi vytvořil..."

„Uvažuj. Toho mladíka jsem neznal, těžko bych vyčaroval iluzi, která by tě ošálila."

„Pravda, poznal jsem jeho hlas..."

„Vím jen, že tu noc se otevřela trhlina do Návu. Morana obcházela hradiště. Dokážu ji vycítit."

„Takže se mi Živko opravdu zjevil? Bylo to pravé znamení?"

„Záleží na tom? Podstatné je, že jsi díky tomu setkání nalezl sílu a rozhodnost."

Kručina pokýval hlavou. Zdálo se, že mu taková odpověď stačí.

»Říká se, že kdo lže v Domě slov,« vyslal Goryvlad výhradně do Roganovy mysli, *»tomu Svarog kleštěmi vyškubne jazyk.«*

»Nebyla to lež. Jen jsem se vyhnul přímé odpovědi.«

»Obrovský rozdíl.«

Na zápraží zazněly kroky a hlasy. Světlo v pohostinně otevřených dveřích zastínily postavy. Kručina narovnal záda a ramena, vystrčil bradu. Rázem jako by omládl o deset let. Účastníci vječe přistupovali a klaněli se Svarogovi, knížeti a většina z nich i černovlasému cizinci a jeho čtyřnohému společníkovi.

„Dobrá," ucedil černokněžník koutkem úst. „Pojďme louskat tvrdé lebky."

„Slovo!" zvolal Kručina, když malou úlitbou uctili Svaroga a dopřáli si první doušek medoviny ze slavnostních rohů.

„Slovo," odvětila vječa sborově. Všichni kromě vládce se posadili.

„Jsem Kručina, kníže Štěčanů, vládce Štětína. Určitě už víte, proč jsem vás svolal. Poslechli jste krvavou sekeru a já si toho cením. Přivedli jste své nejlepší bojovníky, přinesli meče, sekery, oštěpy, toulce plné šípů. Na břehu se tísní lodě, které nezastraší ani Bílé moře. Navzdory tomu většina z vás není přesvědčená, zda jít do války. Stačí jediný svár nebo zlé znamení, a vrátíte se domů, je to tak?"

Nikdo neodpověděl, jen většina obočí se nakrčila, pohledy potemněly.

„Nejsme na tryzně, nepotřebujeme masky. Vječa vyžaduje rovná záda a poctivé slovo." Kručina se zhluboka nadechl. „V poslední

době jsem nebyl vládce, jakého kmen potřebuje. Je zbytečné něco vysvětlovat, byly by to jen výmluvy. Pochybil jsem, upadl, projevil trestuhodnou slabost. Ale říkám vám, že s tím je konec. Znovu jsem se chopil meče, přestože mi někteří nabízeli roh s jedem."

Muži zašuměli.

„Nikomu nic nezazlívám. Co bylo, bylo. Teď před vámi opět stojí muž, kterého jste byli zvyklí následovat na lov i do boje. Domáhám se vaší oddanosti. Společně vyplujeme na Rujánu a přivezeme odtamtud hlavy těch, kdo nám na jaře vypálili domovy, vymetli sýpky a ukradli dcery a syny."

Shromáždění ponuře zamumlalo.

„Slovo!" zvolal vladyka se šedivými kníry a copy.

„Slovo."

Muž vstal. Přestože prošedivělý, vypadal pevně – kosti, šlachy a svaly jako železné pruty obalené zjizvenou kůží.

„Jsem Moguč z rodu Dabů od Dubového jezera. Rád slyším, že znovu plníš své povinnosti, kníže. Modlil jsem se za to k bohům. Ale kde máme jistotu, že jsi skutečně schopný střízlivé myšlenky a rozhodnutí? Ptal ses, zda nás první zlé znamení neodežene domů. Jako bys tím chtěl říct, že kdo nepůjde s tebou, je zbabělec."

Vječa znovu zašuměla.

„Nejsme zbabělí. Ale nejsme ani slepí a hloupí. Umíme počítat. Při nejlepší vůli shromáždíme pět set mužů. Vrahů na Rujáně je třikrát, možná čtyřikrát tolik. Navíc si pamatujeme, co jsou zač, s jakou chutí a obratností berou životy. Každý vydá za dva, za tři Štěčany. Bojovat s takovou přesilou, to už není odvaha. Je to šílenství. Takže se ptám: Proč s nimi chceš bojovat? Odkud se vzal ten úmysl? Kdo ti ho zasel do hlavy?"

Muži úkosem pohlédli na černokněžníka. Rogan vystrčil ruku zpod pláště.

„Slovo!"

„Slovo."

Vstal. Zdálo se, že vrhá větší a tmavší stín než ostatní. „Jsem Rogan, strážce Krvavého ohně. Přijel jsem z Kančí hory u pramenů Odry."

Vječa uznale zabručela.

„Vážil jsem tuto cestu, protože Svetovitovi kněží z Arkony volají o pomoc. Poslali výzvu žrecům, zaklínačům a vědmám široko daleko. Rozhodl jsem se ji poslechnout. Mám schopnosti, které většina mužů nemá. Viděl jsem Náv a vrátil se, protože mě Černoboh vyslal

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Zlato Arkony*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.